

ХРИСТО КАЛЧЕВ



**ВЪЛЧИ
КАПАН**



под редакцията на Владо Даверов

вулгарен роман

ХРИСТО КАЛЧЕВ

ВЪЛЧИ КАПАН I

chitanka.info

ОТ ИЗДАТЕЛЯ

11 години по-късно един писател се осмели да цитира писанията на Христо Калчев.

11 години всички го четяха, говореха си тайно, но никой не се осмели да каже истината.

След тези години журналистът и писател Григор Лилов го цитира в книгата си „Големите играчи“.

Но Калчев ли беше човека, който трябваше да извади на бял свят кирливите ризи на политици, полицаи и мутри? Явно на другите не им стигаше смелост.

Както и да го мисля, каквото и да си го представям като издател, приятел и човек, познаващ човека Христо Калчев, аз смятам, че той беше пророк на нашето време. Не като Нострадамус, не като Ванга, той беше пророк на политическото време.

Следейки събитията, макар и без да участва активно в тях, Калчев знаеше какво ще стане.

ВЪЛЧИ КАПАН I

I

В началото на 2002 година млад инженер от секцията за превантивен контрол на софийската полиция засече международен разговор до Холандия от уличен телефон. Момчето нямаше откъде да знае, че от едната страна на линията е издирваният от години наркобарон Сретен Йосич, известен като Йоца Амстердама. Още по-малко да предположи, че в Амстердам на телефонната слушалка беше Козела.

Разговорът изглеждаше съвсем обикновен, дори скучен.

— Кога ще ми върнеш петте лева? — попита на развален български софийският кореспондент.

— Пет лева са много пари, ще почакаш! — бе отговорът.

Мъжете си размениха по една цветиста псувня, след което затвориха.

Инженерът остана като гръмнат. Прочете текста няколко пъти и го занесе на прекия си началник, възрастен полицай, един от малкото, помнещи зората на изкуството „подслушване“. Полицаят веднага се досети, че нещо не е наред. Очакваше го пенсия след година, но реши да заложи на два коня. Обади се по секретния телефон на малкия Маргин и му продиктува текста дума по дума. След което си измисли работа в МВР, пренебрегвайки субординацията почука на вратата на главния секретар.

Двайсет минути след засечения разговор, двама души знаеха за холандската връзка.

На бандитски жаргон „пет лева“ означаваха пет милиона евро. За малкия Маргин, а и за генерал Бойко Борисов беше ясно, че става дума за наркотици в индустриални количества. Такива пари се разиграваха само между крупни фигури от престъпния бизнес.

Малкият Маргин вярваше само на брат си. Още на същия ден се срещна с него във Виенската сладкарница на хотел „Кемпински“. Говориха за незначителни неща, за да напълнят с баласт бръмбарите, пръснати по всичките маси и цветарници.

Информация беше предадена малко преди да се разделят, на площада пред хотела.

— В България се върти играч! — подхвърли Малкия Маргин. — Знаеш ли кой е?

— Знам! — кимна Големия. — Прави се на образцов татко в пенсионерски квартал. Черпи пияниците и се пазари с домоуправителката за цената на парното. Йоца Амстердам.

* * *

Генерал Борисов рядко пушеше в кабинета си. Предпочиташе пури. След минути трябваше да докладва на министъра. „По-добре да съобщя направо на вестниците, а не на този тъпан!“ — отрязва с гилотината края на пурата, повъртя я в ръцете си, обади се на секретарката да не пуска никого и си наля чаша уиски.

Генералът имаше славата на подреден човек. Познаваше структурите на министерството по-добре от всеки друг. Разчиташе на не повече от десетина души, а министър Петканов не беше между тях. Нещо повече, генералът знаеше, че Петканов е най-голямата информационна банка на медиите в министерството, което си беше чиста проба перфектно разработен начин за осведомяване на престъпниците.

Свържете ме с амстердамската полиция, с отдел „Наркотици“! — нареди генералът.

Загаси пурата и изхвърли остатъка от уискито.

* * *

Козела постигна това, което целеше, после затвори телефона. От известно време беше в Холандия, но не в Амстердам, а в малък град Хилверсум — център на повечето холандски телевизии. „Чий го дървя в това тъпо село?“ — попита себе си, гледайки намръщен небето. Канеше се да вали за трети път от сутринта. Влезе в бара на мотела, където бе наел скромна стая, поръча си водка с вода, намигна на сацисания барман и се загледа в малкия канал под прозореца. По него

гордо плуваше патица. „Да ти еба майката!“ — напсува я Козела. От скука, или колкото да мине на следващата точка от дневния ред.

За разлика от Маргините и генерал Борисов, Козела много добре знаеше с кого е говорил. Познаваше Сретен Йосич от времето, когато забърсваше сополите си с ръкави.

* * *

Съдбата понякога си прави шеги. Много отдавна, като младши офицер в българската милиция току-що назначен в отдел „Престъпления към личността“, доведоха пъпчив косовар. Бяха го арестували при гостуването на футболен мач на „Цървена звезда“. Обвинението беше опит за убийство. Капитан Иван Милетиев не се интересуваше от футбол и трябваше да му се обяснява надълго и широко, че „Цървена звезда“ играят в България поради отнетото домакинство в Белград. Още по-чудно му се струваше хлапак като този, който стоеше срещу него и го гледаше нагло в очите, да посегне на холандско хлапе, само защото е от противниковия отбор.

— Откъде си, тарикат? — попита Козела.

— От Смедеревска паланка — отговори му гордо момчето.

— А къде е Смедеревска паланка? — заинтересува се капитан Милетиев.

— Близо до Амстердам, друже! — отвърна младокът.

Отговор, който неудържимо разсмя капитан Милетиев. Когато десетина години по-късно Аркан му представи един от воеводите си, той веднага разпозна същия нагъл тип.

— Още ли живееш близо до Амстердам? — сериозно го попита капитана.

— Вече имам къща там — отговори му „тигърът“ на Желко Разнятович.

Иван Милетиев не му повярва.

Следващите години Сретен не само се изкачи до най-високите нива на сръбската мафия в Амстердам, наречена още „Белградска група“, но стана и дясна ръка на Дуя Бесирович — лидер на организацията.

Когато Дуя търсеше килър, за да разчисти сметките с най-добрия си приятел — воевода на отбрана група идиоти, тероризиращи Белград, Йошка сам се предложи.

Уби го като куче в нощен клуб край Амстердам и предизвика незапомнена престрелка между местната полиция и сръбските бандити от Рембранд насам. Дуя Бесирович почина в болница. Макар никой да не се съмняваше, че зад смъртта му стои Сретен Йосич от град Смедеревска паланка.

Това бе началото на големия бизнес. Сретен Йосич наследи организацията на Дуя Бесирович и стана най-могъщия престъпник от Източна Европа. „Гордост за бивша Югославия и настояща Сърбия, която взе да се смалява като шагренова кожа. Да му еба майката!“ — допи водката си Козела. Погледна отегчен през прозореца и видя отново как патицата тържествено се завръща към дома си. „Ако мине още един път, ще я застрелям! Ще я застрелям с обич!“

* * *

Генерал Бойко Борисов знаеше, че са засекали разговор на Сретен Йосич, но дори не предполагаше, че от другата страна на жицата бе неговият кумир — генерал Иван Милетиев. Бойко Борисов имаше диплом за пожарникар — най-печеният. В добрите си години Иван Милетиев преподаваше в Симеоново „Международни комуникации“ на бъдещите шпиони и контраразузнавачи. Пожарникарите не влизаха в това число. Дори тези, които ставаха научни работници. Защото Бойко се подписваше като доктор на науките. Винаги искаше да е сред първите и успяваше.

Сретен Йосич беше голяма хапка за него. Престъпник от световна класа. Не му пукаше от главни секретари, нито от министри на вътрешните работи. Купуваше ги като билети за кино и ги късаше, когато му скимне. Освен това Сретен Йосич нямаше нищо общо с кариерата на Борисов. Държеше се прилично. Не предизвикваше пожари. Стоеше далеч от наводнения. Последните четири години живееше кротко на бул. „Христо Ботев“ с трите си деца и сръбската си жена Вера. Въртеше около десет милиарда евро и през свободното си време се плацикаше на басейна „Мария Луиза“. Беше под наблюдение.

Борисов естествено имаше информация, че Сретен Йосич е издирван от полициите на Сърбия, Холандия, Германия, Австрия, Гърция, Белгия, Южна Африка, Канада и Тайланд за около 20 тежки престъпления, между които три убийства на полицаи от различни страни. Това най-му тежеше. Приемаше убийството на колега за лично посегателство. Но като генерал от българската полиция, той знаеше и друго: Сретен Йосич неслучайно бе жив. Всеки можеше да го застреля, когато пожелае. Сретен Йосич неслучайно се разхождаше на свобода. Всеки можеше да го арестува, когато поиска. Изводът беше прост като бобена чорба: Сретен Йосич беше здраво завързан с политиците, а политиците командваха парада. Изберете си най-честния от тях!

Козела искаше да преебе едновременно двама сериозни противници. „Като подавам такъв голям залък като Сретен на българската полиция, осъждам на смърт Бойко. Като осъждам на смърт Бойко, освобождавам пространство. Като освобождавам пространство, в него няма да присъства най-големия от големите — Сретен!“

Козела не за първи път през живота беше прав.

II

На 29 юли 2006 г. „Кралят на кокаина“ Сретен Йосич, известен като Йоца Амстердама, бе докаран в Белградския затвор. Вестник „Блиц“ с основание отбеляза, че един от най-големите наркобосове на Балканите е предаден на сръбските власти при невиждани мерки за сигурност.

Вестник „Данас“ припомни, че Йосич бе арестуван в София през 2002 година, а по-късно депортиран в Холандия, за да доизтърпи лишаването от свобода по три присъди за убийство.

По-късно тези дни щяха бъдат запомнени като най-горещите в България.

* * *

Междувременно Козела се беше настанил в Девин, съзерцаваше язовира от балкона на вилата си и се чудеше как е възможно да има толкова красиво място на света. Обичаше мириса на асфалт и стадата от автомобили. Вярваше, че градовете се хранят с бензинови пари, с човешки съдби, с невъобразим шум и всевъзможни отрови. Намираще го естествено.

В малкото случаи, когато беше пътувал с влак, демонстративно загърбваше природните картинки. Колкото и да бе красиво полето и всичко принадлежащо към него, то си оставаше разстояние между два града. Когато все още имаше приятели и можеше да говори с тях, се подиграваше на природните красоти при всеки удобен случай. „Езерца, язовирчета и извисяващите се до тях върхове, ми приличат на прани гащи върху простора!“ — обичаше да повтаря Козела.

Девин обаче беше нещо друго. Душата му се разтваряше като аспириин в чаша вода и по неизвестни причини, хората му изглеждаха по-добри, а животът възможен. И все пак съществуваше Сретен Йосич, който току-що бе екстрадиран от Холандия в Белград. Същият,

разстрелял като куче Поли Пантев на остров Аруба и наредил най-голямата касапница в България — екзекуцията на дебелия Миле.

Следващият без съмнение щеше да бъде Бойко Борисов.

* * *

Когато противопостави Сретен Йосич на Бойко Борисов, Козела имаше намерение да иземе целият трафик на наркотици в България. От гледна точка на онзи далечен ден, беше постъпил по най-добрия възможен начин, за да остане в играта след влизането на България в Европейския съюз. Трябваше да бъде финансово здрав. Преди няколко дни обаче, дяволчето в главата му го накара да си преброи авоарите. И Козела с изненада установи, че е безумно богат. Само кеш — парите му в австрийските банки надвишаваха сто милиона евро. Акциите, разхвърляни предвидливо в малко на брой, но изключително печеливши бизнес операции носеха също около сто милиона лева годишно. Освен това неколцина приближени адвокати държаха нотариални актове за апетитни имоти в най-престижните кътчета на света.

„Къде съм тръгнал, да му еба майката? — запали цигара и внезапно се сети, че не е пил почти денонощие. — Ангел ли ще ставам, или крилца ще ми растат?“ Нямаше как да забрави офицерските си години, когато му се случваше да търси стотинки за хляб, нито пък бандитските, през които грабеше до насита. Но сто милиона евро наистина бяха много пари. Щяха ли да му стигнат да си откупи живота, беше съвсем друг въпрос?

* * *

Пътят на Бойко Борисов към генералските пагони и настоящото кметство, вървеше диаметрално противоположно на този, по който бе крачил Козела. Макар и значително по-млад, Борисов тръгна директно от големите пари. Само той си знаеше колко прегрешения стоят зад тях. Не искаше да си спомня за първия милион.

Офицерът от милицията Иван Милетиев започна кариерата си като девственица на пазар за робини. Продаваше се изпълнен със самосъжаление. Обожаваше майка си и почиташе баща си. Ожени се влюбен като овца и му се родиха двама сина. После започнаха шамарите на съдбата, които до един момент стоически понасяше, дори смяташе за неизбежни. С Бойко Борисов се разминаха на житейско кръстовище без светофар. Единият мислеше, че не си заслужава да си погубиш живота заради куп идиоти и пари, които не можеш да докажеш, а другият смяташе за най-глупавото нещо да служиш на закон, зад който не стои никаква кауза.

Видяха се, не се познаха, но се запомниха.

* * *

Нахалството на Сретен Йосич забавляваше Козела. Намерението да плати половината от външния дълг на България искрено го развесели, но крилатата му фраза, произнесена пред куп оглупелите полицаи, подсказа, че си има работа не с обикновен бандит, а с гений: „Ако убиеш петима си престъпник. Ако убиеш десет си мафиот, ако убиеш двайсет и пет — вече си институция...“ — беше им изтърсил Сретен.

„Да еба мама му, това прилича повече на моя мисъл!“ — захвърли цигарата във водата Козела и за пореден път се направи, че не вижда младото момче, което внимателно го следеше от съседния балкон.

После слезе до близката кръчма, поръча си водка и влезе в тоалетната. Младежът се появи след две минути. Козела го застреля в главата. Пребърка му джобовете и намери точно каквото търсеше. Горкото момче беше изпратено от някой тъп чиновник, за да проследи пътеките му. Чинът му беше сержант, но сигурно щяха да го погребат като офицер.

„Време е да се пенсионирам! — помисли си Козела. — Не ми прилича да се бия с деца!“

Козела дочака полицаите в обкръжението на местните зяпачи. Съвсем чинно даде показания. Влязъл в тоалетната и намерил момчето

простреляно в главата. После съобцил на кръчмаря. Беше му омръзнало да бяга. Имаше други планове за себе си.

* * *

Като начало той се обади на двама отдавна приспани агенти в Белград и Скопие. Направи им резервации в малък хотел край Охридското езеро и още на другия ден ги откара с лодка в албанската част. Лодкарят беше забележителен симпатяга. Още на брега Козела започна да се бърка с него. Потупваше го по гърба и му казваше:

— Наборе, ти си българин! Какво ми се правиш на македонец?

— Македонец съм, дете! — настояваше лодкарят.

Вече навътре в езерото, лодкарят изненадващо запя „Велик е нашият войник“ на чист български. Призна, че е служил в българската армия и за капак добави, че цялата му рода живее в Плевен.

— Ясен си ми от самото начало! — потупа го свойски по гърба Козела. — Защо се опъваше?

— Ще ми вземат лиценза за лодката, дете! — разсмя се лодкарят. — Аз от нея живея с...

Това му спаси живота. Лодкарят не подозираше, че откарва към албанската част на Охридското езеро двама дълбоко засекретени информатори и техният водещ офицер, станал по-късно един от най-известните престъпници на Балканите.

Когато лодката беше завързана за почти незабележим дървен пристан, Козела покани гостите си да се качат в малък ресторант, кацнал върху гранитна скала.

— Къде да ви чакам? — наивно попита лодкарят.

— Заминавай! — нареди му Козела. — Това е най-големият подарък, който си получил в живота си.

После се насочи към масата, която беше подготвена. Настани двамата тарикати един срещу друг, за да може да ги наблюдава и чак тогава представи същинския домакин, посочвайки келнера.

— Сигурно познавате Маджо? Поръчвайте без притеснение!

* * *

Младен Михалев-Маджо отглеждаше главата си по две основни причини. Първата изглеждаше незначителна, но той я намираше за изключително важна — държеше любимата си шапка на нея. С втората се занимаваше цял отдел на полицията. Полковник Ботьо Ботев бившият шеф на „Престъпления към личността“ и още пет топполицаи придадени му по разпореждане знаеха, че в същата тази глава Маджо разработва денонощно комбинации, с които държи в шах както организираната престъпност, така и потока от пари по линията на Европейския съюз. Ставаше дума за приблизително 20 милиарда евро. Освен това Маджо бе сключил сделка с правителството. Предаде им, без да му мигне окото дискета с компрометиращи материали, които гарантираха на братята Маргини доживотен затвор. Към дискетата добави двама живи свидетели. Единият до такава степен обожаваше дрогата, че дори без да го питат издаде майчиното си мляко. Другият беше силно пристрастен към мъжете естет и пееше денонощно като канарче в клетка, с надеждата да се завърне по-скоро в естествената си среда. Двамата се изхранваха с поръчкови убийства. Маргините допуснаха груба грешка, когато ги пожалиха след поредното им изпълнение и това тутакси превърна „певците“ в най-големия коз на Министерството на правосъдието.

А за Европейския съюз България вече се бореше срещу престъпността ефективно. С имена и факти.

* * *

Някъде между първата и втората петолъчка на пагона генерал-лейтенант Бойко Борисов се досети, че политиката е много по-голям бизнес от този на бандюгите. Пак се играеше на стражари и апаша, но вместо да те гонят, преследващият си ти. Справедливостта, ако съществуваше, присъстваше като най-силен коз в картите. Нямахше нужда да доказваш правотата си. „Просто цакаш от името на обществото. Разчистваш си сметките, когато и както ти е удобно. И с когото намериш за нужно.“ — мислеше си Бойко Борисов.

Борисов отиваше там, откъдето Козела се връщаше. Обединяваше ги единствено смъртната присъда. Единият беше

поръчан от Сретен Йосич, а другият от бившата си жена Флора. И за двамата беше платил Маджо.

* * *

Козела заведе агентите си при Маджо по две причини. Първо, все някой трябваше да знае къде се намира този тиквеник. И второ трябваше да бъде опазен. Сретен Йосич и Младен Михалев-Маджо бяха от хората, на които им е малко да ги убиеш по един път. В лошите си дни Козела разстрелваше, бесеше и ги давеше поне три пъти на час. Единствената причина да живеят беше ноу-хаут, казано на чист български — притежаваното от тях знание за движението на огромни потоци пари. Те не го записваха никъде, нито пък го споделяха с когото и да било. Козела по никакъв начин не искаше да се повтаря историята с Андрей Луканов и Огнян Дойнов. Не защото оставиха семействата си да гладуват, а защото напуснаха белия свят почти едновременно. Всеки поотделно с част от сметката за външния дълг на България.

Козела държеше на склад много спомени. В един от тях разхождаше Флора и все още малкия Осип по улиците на Виена. Бяха наели къща в деветнайсети бецирг Гринциг — най-хубавия квартал на града. До тях имаше клон на никому неизвестна банка.

— Тук стои външния дълг на България — посочи на Флора невзрачната сграда. — Сметка, открита на името на Пижо и Пенда.

— Кой са Пижо и Пенда? — опули се Флора.

— Пижо и Пенда са мартеници — придърпа Осип до себе си Козела и подреди този спомен на едно от най-съкровениите си рафтчета — под сърцето.

* * *

Един от малкото българи, които знаеха точното движение на парите по външния дълг беше именно Младен Михалев-Маджо. Той притежаваше цифрите на тази част от сметката, която беше поверена на Андрей Луканов. За Огнян Дойнов отговаряха други хора и те не се справиха. Маджо ги взриви в асансьор и в замяна не получи нищо.

Огнян Дойнов се прехвърли в значително по-добър свят заедно с десетина цифри и две букви от латинската азбука, а България остана с шест милиарда по-бедна. Маджо също имаше свое разбиране за Родина. Ако се беше докопал до цифрите на Пижо и Пенда щеше да задели за себе си три милиарда, а другите да инвестира в благородни каузи. Поради тази причина Козела го смяташе за най-богатия сервитьор на света. Искрено се забавляваше да го разиграва, да си прави майтапи с него и да го лишава от бакшиш.

— Що не ме застреляш, бе? — прошепна му Маджо, докато Козела си поръчваше поредната водка.

— Гръмни се сам — просъска му се Козела. — Моите патрони се водят на отчет.

* * *

— Сигурен съм, че пиеш поредното си питие, мръсно, гадно копеле! — гневеше се Влад Аберман — Нищо чудно и да си наблизно!

Не беше се чувал с Козела трети месец и се чувстваше самотен, като глухарче на есенна поляна. В главата му се въртяха глупави мисли. Включително видения на жени. Мечтаеше за руси красавици. Влад си даваше сметка, че все някога ще му дойде реда, но се изживяваше като ритуален петел, на когото се полагат неограничен брой кокошки.

Козела не го беше забравил. Пробута му една руса по рождение провинциалистка, бленуваща да стане фолкзвезда. Позволи на Влад да се влюби, след което прати двама юнаци да го приберат в наетата под наем вила край Девин. Видяха се на другия ден след завръщането на Козела от Охрид.

— Какво правя тук? — с пресъхнала уста попита Влад.

— Чукаш бъдеща фолкзвезда — остро отговори Козела. — Живееш си живота...

— Докога? — усъмни се Влад и Козела за сетен път прокле професията си.

— Докато щракне капана — заключи го във вилата Козела.

Излезе на поляната отпред, откъсна самотното глухарче и остави вятъра да издуха узрелите му пухчета.

III

Козела предполагаше, че до началото на август Брюксел ще заяви недвусмислено, намерението си да приеме България в Европейския съюз. Тестето с карти щеше да се напълни само с аса. Пинизът беше да седнеш на масата.

Козела си даваше сметка, че генерал Бойко Борисов отдавна си е купил куверт и е запазил най-хубавата маса в казиното. Местата около него също бяха резервирани. Най-верните му хора последваха генерала в политиката с неподлежаща на съмнение преданост, верни на вълчия си инстинкт и сигурни в бъдещите дивиденди. Сред шеги и закачки, какъвто всъщност беше българският политически живот, на хоризонта се появи абсолютно неясната политическа формация ГЕРБ и светкавично набра скорост. Българският народ за сетен път доказва, че е ненадминат в тъпотията си. Дай му врачка, магьосник, детрониран цар или набедена силна личност и той тутакси е готов да му повери проблемите си.

Бойко Борисов вървеше неудържимо към властта. Президентството не му трябваше, защото като мощ беше кухо отвсякъде. Той се стремеше към премиерския пост и без съмнение щеше да го получи, седнал на задната седалка в правителствената лимузина. Съседното място беше свободно, но Козела прекрасно знаеше, че не е за него.

* * *

Междувременно Флора преодоляваше мъката си в Претория, заобиколена от група верни идиоти. Козела беше прехвърлил всички имоти на нейно име. За да не я разсейва, отклони десет милиона евро в нарочна сметка и ги преведе в най-удобната за нея Южноафриканска банка. За всички тези действия Флора беше уведомена лично от него. Козела не обичаше посредници.

Срещнаха се в невзрачна кръчма, от която се виждаше старото пристанище на Пирея. Бяха си я харесали още когато смятаха, че ще живеят и ще умрат заедно, а Осип се разхождаше непослушно между масите, крадеше салфетки и си правеше лястовици от тях.

— Какво се случи, Йон? — попита тъжно Флора.

— Неизбежното — отвърна Козела, придърпа менюто и се зачете така, сякаш вътре бяха написани всички истини за миналото, настоящето и бъдещето.

— Не е честно да останеш жив! — подметна му тя малко преди да се разделят.

— Не се сецам за нищо честно на този свят — изпрати я джентълменски до таксито Козела.

* * *

Ченгенцето, което загина мърцина в тоалетната на смрадливата кръчма край Девин не беше пратено от Флора. То беше жертва на манията за внедряване в бандитски групи. Прекият му началник изискваше от него подробен доклад за всички съмнителни фигури, които се появяваха в района на Девин без точно определена цел. Хвърляше стръвта и очакваше да се окачи някоя дребна риба. Дори в най-смелите си мечти не можеше да си представи, че акула като Козела ще доплава до тези ширини. Всъщност, той така и нищо не разбра. Ченгенцето му докладва за забележителния старец с козята брада, който му бе направил впечатление с уменията си да говори на всички библейски езици. Въпреки че не беше от най-контактните, помагаше на бармана да се оправи както с пияните немци и тъпите англичани, така и с изключително нетактичните шведи и непочтително ебливите им булки. Старчето запазваше удивително хладнокръвие дори при най-сложни ситуации. Видимо разполагаше с много пари, беше наел апартамент на последния етаж, но се задоволяваше с малко и не досаждаше с капризи, характерни за баровците. В курса по поведенчески науки в Симеоново, не бяха учили за подобен българин. Тъпите психолози втълпяваха в главите на курсистите набор дърти митологеми: българите са етнически толерантни, българите са

трудолюбиви, българите са гостоприемни, българите са изключително добронамерени и завистта им е чужда по природа.

Ченгенцето беше достатъчно умно, за да установи още след първите си реални докосвания до живота, че българинът е точно обратното на тези митологеми. Затова старецът му се стори необичаен и без съмнение предизвика у него някакъв вид неосъзнато възхищение. То беше изписано на лицето му, когато патолозите го сложиха на дисекционната маса. Момчето най-малко очакваше да бъде застреляно от възпитания възрастен господин, а Козела на свой ред изобщо не искаше да го убива. Искаше го бизнеса.

* * *

Младен Михалев-Маджо се чувстваше като кур в хладка вода в битието си на сервитьор край Охридското езеро. Не ставаше за нищо. Боеше се да се появява в пиковите часове, защото през района преминаваха много българи. Скатаваше се, както го беше правел преди много години в казармата. Понякога му идваше да скъса главата на собственика до кръста или да купи целия му ресторант, заедно с принадлежните складове и да го хвърли от високо в езерото. Все пак не някой друг, а той бе собственик на Първа инвестиционна банка. Той контролираше движението на парите на половината от Балканите и само преди година като нищо можеше да сложи в джоба си цяла Македония. Маджо минаваше за гърмян заек. Все още сънуваше пищенето на куршумите пред входа на хотел „Севастопол“, пък и никога не можеше да забрави гранатомета, с който смятаха да го взривят. Дори най-приближените му хора не подозираха колко много ненавижда бившите си съдружници и приятели. И в най-добрите години на СИК той вече беше подготвил примка за всеки един от тях. Те му бяха нужни единствено като войници. Мястото им беше на бойното поле.

Маджо обаче нямаше как да предвиди, че ще дойде време да сключва сделки с властта и да предаде тези, които броеше за най-нищожни от всичките си противници — братята Маргини.

* * *

Напоследък Сретен Йосич спеше зле и цветовете в сънищата му потъмняваха. На колана му вече висяха скалповете на Поли Пантев, Дебелия Миле, лъжливото прокурорче Николай Колев и бившата барета Владимир Димов. Най-важният от тях липсваше. Бойко Борисов успя да се измъкне невредим от политическия капан, който му заложиха неколцина евтини политици от царската партия. Нещо повече, дори спечели мажоритарни избори и продължи да издухва като есенна шума потенциалните кандидати за всякакви постове в държавата. От гледна точка на бизнеса Сретен имаше много по-голям интерес да се сприятели с него. Той в никакъв случай не разглеждаше своето присъствие в холандския затвор и бъдещото си екстрадиране като някаква драма. Освобождаването му нямаше да струва повече от 300 хиляди евро. Нито разпадащата се Сърбия, нито нищожната Македония имаха дори най-малък шанс да пробият в Европейския съюз в близките 25 години. Перспективата беше единствено България, а Бойко Борисов нямаше алтернатива за премиерското място. Откъдето и да го погледнеш — златна кокошка. Като фатален недостатък на бившето пожарникарче се очертаваше необявената цена на борсата за политици.

Сретен знаеше прекрасно, че всичко на този свят се купува. Кое то не става с малко пари, става с много. Очакваше с нетърпение акциите на селянчето от Банкя, обаче онзи упорито отказваше да излезе на пазара. Все пак Йоцо Амстердама не забравяше, че именно Бойко Борисов, в качеството си на главен секретар на МВР го беше арестувал. И то заради една звезда. Заслужаваше си куршума отвсякъде. Затова му издаде смъртна присъда, но не бързаше да я изпълни. На този етап жив кандидат за премиер на България вършеше по-добра работа, отколкото мъртво ченге.

* * *

Козела следеше възхода на Бойко Борисов от терасата на плаващия хотел в Девин и в общи линии беше стигнал вече до същия

извод като тъпото косоварче Сретен. Бойко не трябваше да се закача. Стратегически по-добре изглеждаше перспективата да се намери пътека към него, а още по-добре да му се напипа слабото място. Козела си даваше сметка, че Бойко не е лесна дъвка за дъвчене и затова още повече се ядосваше на съзливата Флора и нещастните килърчета, които му пращаше. Отклоняваха вниманието му от най-важното. Вместо да организира всички налични сили, трябваше да се пази от попикани аматьорчета, наети да го убият със собствените му пари.

Козела няколко пъти отскочи до Гърция, откъдето разговорите му с Претория бяха значително по-защитени. „Не се дръж като тъпа путка! — тегли една майна на Флора той — Живели сме заедно, обичали сме се, доколкото това е възможно. Отгледахме предател и той си получи заслуженото. Какво искаш от мен?“ „За теб е по-добре да си мъртъв“ — отвърна му кротко Флора. „Аз съм мъртъв отдавна, ако това те успокоява, мила! — ядоса се Козела — По мъртъв няма да стана, дори да ми пратиш сто килърчета!“ След това тресна телефона и застреля в движение подскачащия край уличната кабина шлифер, без дори да го погледне в лицето. Беше го забелязал от сутринта и знаеше съвсем сигурно защо го следва по кривите улици на Пирея.

Маджо водеше по точки в битката за Бойко Борисов поради простата причина, че беше предал на правосъдието достатъчно доказателства, за да осъдят цивилизовано двама незначителни гангстери — братята Маргини. Междувременно те успяха да отсвирят Доктора. Той едва ли бе очаквал някога да доживее до дълбока старост, макар че се постара да се прикрие добре, преди да се захване с кокошкарските си номера.

Просто да не повярваш, че такъв играч, свързан още със стария Фатик и истинската контрабанда ще си позволи да затъне в тъпи провинциални конфликти, в отвличания, рекетчета и какви ли не идиотщини. Иначе нямаше нито една причина да е жив. Поли Пантев открадна кокаина на Сретен, а Доктора открадна парите на Поли Пантев. Стигна се до невероятната простотия, наследник на една от най-богатите български фамилии като Поли да бъде погребан с държавни пари.

Някъде в разплитането на тази верига на Маджо му хрумна, че като нищо може да свърши по същия начин и реши да остане сам на бойното поле. С Бойко бяха стари приятели. Маджо трябваше да

признае, че копелето се оказа по-умно от всички тях. ВИС и СИК на практика не съществуваха. Нито един от групировките не успя да легализира бизнеса си. Те си останаха кокошкари, а Бойко, без да му пука им тегли един шут в задника и сега даваше приеми на висши държавни мъже, наконтен като на сгоден циганин брат му. Случваше се това да докарва Маджо до бяс. Ако имаше дори най-малка възможност, щеше да удуши бившия си авер с папионката му. Но фактите си бяха факти — Бойко вървеше уверено към премиерския стол, а Маджо се криеше маскиран като келнер в най-кирливия ресторант край Охридското езеро.

IV

В началото на пролетта Козела реши, че е време да действа. Обади се на двамата гавази в Охрид, за да се убеди, че поддържат Маджо цял и невредим на ент а сар БМВ и потегли по най-прекия път. Капанът беше заложен в едно кафене на бензиностанция от веригата OMV. Козела забеляза първо русата. Изглеждаше изумително красива, а бе толкова млада, че му се подкосиха краката. Пиеше кафе с мляко или мляко с кафе — един от обичайните буламачи, които се сервират на подобни места.

— Майка ти знае ли къде си? — настани се удобно до нея Козела.

— Не ме пуска да направя крачка, без да ме контролира — усмихна се мило мацето.

— Не думай! — поръча си от същата блудкавост Козела и в този момент до него седна още по-впечатляваща жена. Русото момиче звучеше някак си цялостно, а тази жена се състоеше от детайли. Започваше с високи токчета, продължаваше с безкрайно дълги, деликатно прикрити с къса поличка бедра и нагоре се състоеше от великолепни гърди и бяла лебедова шия. Очите и бяха светли — нито сини, нито зелени. Носеше косата си късо подстригана с равен бретон, очертаващ високото ѝ чело и изобщо не се притесняваше от ситните бръчки по слепоочията си.

— Ето я и мама! — изтърси русото момиче.

— Удивително! — разсмя се искрено Козела. — В такъв случай, как ли изглежда баба ти?

Майката се казваше Ана-Мария Петрова Трешер-Капоне. Явно бе взела фамилията на всичките си мъже. Малката също се казваше така плюс едно Емили отпред. „Да ви еба майката?“ — тегли им по една Козела и продължи към Охрид. Беше му пределно ясно, че не е възможно живи хора да носят по толкова много имена, освен ако не са испанци или португалци, затова изобщо не се изненада, когато ги откри в бара на следващата OMV бензиностанция. Малката седеше в

абсолютно същата поза. Сякаш се бе преместила във времето и пространството без дори да си направи труда да разплете дългите си, обути в скъсани дънки крака. И пиеше същия буламач.

— Къде е мама? — попита, предлагайки й цигара Козела.

— Подмива се в тоалетната — отвърна безочливо малката.

— Добре си възпитана, не може да ти се отрече, малката! — засмя се Козела. — Какво искате от мен?

— Мама ще ти каже.

Работата се оказа по-проста, отколкото Козела очакваше. Ана-Мария с всичките си имена, късата си поличка и измислената си щерка беше пратена да предложи на Козела сделка със Сретен Йосич. Лудото сръбско копеле не мирясваше дори от пандиза.

* * *

Бойко Борисов смяташе за един от най-големите си успехи откриването на офиса на Сикрет Сървис в София. Беше използвал всичките си връзки в подземния свят, за да разгроми няколко големи печатници за фалшиви пари. Заловените бяха дребни риби — половината българи, половината македонци, но без съмнение работеха за големите асове в бранша. Само през 2002 година българската полиция конфискува над 500 хиляди ментета с номинал от 50 евро. В общи линии не се различаваше много от опита на Поли Пантев да открадне половин тон кокаин от колумбийците. Ударът беше много по-голям. През следващата година гръмнаха още две разработени печатници за фалшиви пари и документи. Чиновниците от Сикрет Сървис потриваха доволно ръце. Бойко Борисов редеше награди и медали по стената на кабинета си. Големите фабриканти на фалшиви пари в Европа, в началото поотделно, а по-късно заедно решиха, че е крайно време да вземат мерки.

* * *

Когато през 2004 година в офиса на Сикрет Сървис се получи информация за появата на нови 100 доларови ментета ситуацията се

усложни неизмеримо. Американците пазеха европейската валута със завидно старание, но когато станеше дума за американския долар напълно озверяваха. По това време Бойко Борисов беше натрупал много точки пред тях и не му се искаше да ги загуби заради фалшифицирания образ на Джеферсън. Наложил се да възстанови, макар и негласно приятелството си с Маджо.

— Каж ми, къде се покриват тези лайнари, и ми вземи душата!
— твърдо и напористо с рогата напред попита генералът.

— Дръж си душата за Цвети — ехидно отвърна Маджо. — На мен ми трябва имунитет през следващите две-три години. Разчиствам терена.

Генералът не обеща нищо конкретно, но така или иначе офсетовия цех в село Рудник, Бургаско беше разкрит само след десет дни. Душегубката на полицията отново прибра десетина наплашени печатари. Големите босове както винаги останаха в сянка. Американците бяха изключително доволни. Генерал Борисов получи поредната дрънкулка, а Маджо се развихри. По странен начин започнаха да изчезват гангстери от кариерата и техните синове. Полицията имитираше изключителна активност, но всъщност не вършеше нищо. На всички беше ясно, че оттук нататък Маджо командва парада. А той се боеше от един-единствен човек. От Козела.

* * *

На Балканите не можеше да има крупна афера без пряко или косвено участие на Сретен Йосич и на Младен Михалев-Маджо. Разкриването на печатницата за пари докара до бяс строго пазения в холандски затвор Амстердама, но това не му попречи да се досети, кой стои зад провала. По това време Козела играеше на високо ниво и наблюдаваше с насмешка детската игра между тримата — Маджо, Сретен и Бойко. Четеше ги като вчерашен вестник, бяха му ясни повече от скука. Както и двете силиконови красавици, които му пробутваха чара си в скапаното OMV кафене. „Ебал съм ти майката, Сретене! Не можа ли да ми изпратиш нещо по-истинско? — мислеше си той — Не можа ли да ми изпратиш нещо по-свястно?“

— Слушайте ме сега, путки! — обърна се той към майката и дъщерята по старшинство, колкото да поддържа разговора. — Сигурно ви изглеждам дъртичък, но такива като вас еба само под заплаха от смъртно наказание! Казвайте какво има и си ебавайте майката в обратна посока!

— Има това, че търсим среща с Бойко Борисов и с Маджо — отвърна му невъзмутимо Ана-Мария или там както се казваше.

— От къде идвате и кои сте?

— Ние сме от Амстердам!

— Ясно — отвърна Козела, поръча си шише водка, извика управителя и си запази стая в мотела на бензиностанцията.

Направи го демонстративно, пред всички присъстващи. После се запъти, изпънат като шпага към тоалетната. Знаеше, че има малко прозорче за проветряване. Нямаше нужда да го разбива. Беше отслабнал и се промъкна без никакво усилие. Колата му gent-a-car стоеше на същото мястото, но отдалеч си личеше, че е пипана. Поршето на двете мадами жълтееше на алеята пред входа. Зад мотела имаше рехава горичка с изоставен басейн за деца, напълнен с вода от години. Козела скочи в него и видя това, което очакваше да стане.

Лампионът в стаята, която беше запазил, светна и на мига угасна. Някой се настани преди него. Двете красавици изскочиха пред входа и се разтичаха в различни посоки. Явно бяха проверили тоалетната. След това изскочиха разярени гардовете на хотела. Те бяха не по-малко уплашени. Накрая се появи поредният дрисльо с пищов на задника. Обиколи два пъти БМВ-то на Козела, надникна под колата и замислен запали цигара. След това забързано се прибра в ресторанта. И двете „красавици“ покорно изтичаха след него.

„Прекрасна вечер, да му ебеш майката! Време е за шоу!“ — усмихна се Козела и натисна дистанционното на БМВ-то. В първия момент то подскочи като подритнато и утихна, за да си поеме дъх. После експлодира с такава мощ, че помете всичко около себе си. „Невероятно! — възхити се Козела. — Ако бях вътре, душата ми вече щеше да бъде в рая!“

V

След смъртта на Осип, Козела се беше потопил толкова дълбоко, колкото позволяваха водите на България. За предателството на малкия той обвиняваше преди всичко себе си, но си даваше сметка, че мъката остава за Флора. Оправдаваше всяко нейно действие с онова великодушие, с което навремето я бе приютил. С присъщия си цинизъм към живота и със снизхождението, с което отдавна гледаше на хорските амбиции и болки.

Когато тя му набута двете силиконови курви — майката и дъщерята Емили-Ана-Мария или както там се наричаха, той не се разсърди, по-скоро се забавляваше. Беше му напълно ясно, че не могат да бъдат никакви пратеници на Сретен, защото сърбинът не работеше така. Маджо също би го отстрелял с характерния си подъл и страхлив стил. Наивитетът на капана носеше женски почерк и издаваше на секундата крехката неопитност на Флора.

Козела задигна поршето на двете курветини и с него се добра до Охрид. Изостави го в първото срещнато дърво. Нае си поредното BMW rent a car и се настани в хотел „Плаза“. Документите му бяха редовни, така че нямаше проблем да се регистрира. От уличен телефон се обади до Претория. Събуди Флора около два часа през нощта.

— Здравей, мила, как си?

— Боже, Йон! Ти си жив? — затвори му мигновено тя. Повече не разговаряха, а и нямаше за какво.

Козела прекара цялата нощ в бара. Пресуши колкото му стигнаха силите от запасите на хотела. Разходи се пиян като тапа по кривите улички към пристанището и прочете всички паметни плочи, на които пишеше: „Тука пребиваваха българските окупатори“. После седна на брега и дочака познатия рибар.

— Како си, дете? — поздрави го дружелюбно лодкаря — рибар.

— Добре съм, друже! Ще ме поразходиш ли до албанския бряг?

Навътре в езерото двамата се почерпиха обилно с бутилка водка, изпяха всички песни, които се сетиха и когато най-сетне стигнаха

пристанището до албанската страна на езерото, бе вече обяд. Но в ресторанта келнерът Маджо и двамата гавази липсваха. Единствено ги посрещна собственикът на заведението.

— Бях ти оставил малко персонал тук! — грубо попита Козела.

— Двамата се удавиха на риболов, а третият изчезна — повдигна безразлично рамене чорбаджията.

Козела не се изненада. Цяло чудо щеше да бъде змей като Маджо да се остави в ръцете на аджамии. На негово място той би постъпил по същия начин.

* * *

Обръчът около Бойко Борисов се затягаше с всеки изминал ден. Козела не беше сигурен дали той го усеща. Когато тръгваш към върха, от особена важност е с какви хора се обграждаш. А Козела се съмняваше в користните подбуди на генералското обкръжение.

Липсваше имиджмейкъра, на когото всички политици разчитат, за да избира най-подходящите събития за появяване. Той не се нуждаеше от такъв. Бойко наистина плуваше по талвега и естествения ход на политическата река го отнасяше значително по-напред от потенциалните му противници. И макар натирени в мътните води, те все още имаха достатъчно мощ, за да му попречат. А сега и този кретен Маджо се беше скрил. Козела го познаваше прекрасно. Беше убеден, че това не е случайно и цялата пасмина, която го подкрепя и която той представлява, иска Бойко Борисов само за себе си.

„Секюрити Иншуриънс Къмпани“ съвсем не беше загинала и може би подготвяше най-големия си удар.

— Да те връщам ли в християнския свят, дете? — надникна зад цветарника на ресторанта лодкарят.

— Стой мирен, бате! — нареди му изнервен Козела.

„Да еба мама му! Този човек си играе с късмета! — помисли си Козела. — Видя много и като нищо може да се удави, ловейки риба.“

От терасата на ресторанта се виждаше стърчащото кубе на наскоро построена джамия. Козела беше загубил представа за времето, но от призива на ходжата към молитва се досети, че е дванайсет. И в този момент се запита: „Защо забравят турците в цялата тая игра, да

им еба майката? Ахмед Доган открадна парите на Мултигруп и в общи линии можеше да купи всичките политици и да ги продаде на циганския пазар в Скопие! Уахабитските пари на Саудитска Арабия също минаваха през него. Джамииите в България надминаха три хиляди!“

Имаше нещо съмнително в липсата на рязан в цялата тази история. За Козела нямаше две мнения — щеше да се появи сто процента. Надяваше се само да не стане като в евтин холивудски екшън. Да дойде накрая и да раздаде правосъдие.

Козела се ядосваше сам на себе си, заради привързаността към България. „Родината на глиста е гъзът!“ — иронизираше сам себе си. Даваше си сметка, че е вече от другата страна на хребета. Животът му не струва пет пари и дори не му се живее. Разиграващата се битка за власт не беше негова. Разполагаше с пари за три поколения козлета напред, а нямаше нито едно. Не беше вярващ християнин, но почиташе вярата на хората в християнския бог. Нямаше нищо против мюсюлманите, защото техния Аллах беше същият бог. Уважаваше дълбоко жените и си го признаваше без никакво притеснение. В крайна сметка те даваха и отглеждаха живот. Мъже. Не се сърдеше на съдбата, нито пък се виждаше като нейна жертва.

Навремето стана офицер от милицията, защото не можеше да понася наглостта на глупаците. После мина от другата страна. Причината беше проста. Политиците надминаха всичките му представи за арогантност и нахалство.

Поредната битка за власт наистина не беше негова. Безспорно принадлежеше към България. Какъвто и да беше животът му, Козела го дължеше на тази малка, красива балканска страна. Нямаше никакво намерение да я отстъпва на рязани турци, пияни руснаци и вманиачени сърби. Поне докато дишаше.

VI

Бай Миле, Телето, Стоил Славов и редица други побойници бяха забъркани открай време тежко със сърбите. Направиха маса пари по време на югоембаргото, а не се отчетоха както и където трябва. Завлякоха Аркан, когато Сретен му беше дясна ръка. А това не се забравяше. Така че Амстердама не се чувстваше виновен за тяхната преждевременна кончина, да не говорим, че смяташе всяка смърт за навременна. „Човек е колкото за по едно кафе на земята! — обичаше да повтаря той, — а хората от нашия занаят понякога нямат време и за толкова!“

Когато си мислеше за Козела, Сретен си представяше нещо твърде аморфно. Той не беше го виждал никога, както и повечето от колегите му. Ако трябваше да изгради образа му на полицейски компютър, най-вероятно принтерът щеше да отпечата около шейсетгодишен мъж със заострени скули и силно издадена брадичка. Но беше сигурен в едно, че Козела се е преобразявал с много и различни пластични операции.

Сретен обаче силно се нуждаеше от лична среща с него. България неудържимо се приближаваше към Европейския съюз и се превръщаше в най-апетитната територия на Балканите. Бойко Борисов очевидно щеше да бъде следващия премиер. А Сретен киснеше в различни затвори и временни арести, наблюдаваше яростно борбата на палетата за неговата империя и търсеше връзка с единствения човек, който можеше да му осигури запазване на статуквото.

Сретен имаше смътни спомени, че се е срещал с Козела на живо, но не подозираше, че митологичният генерал пази за него най-добър спомен. Беше забравил за сбиването със запалянковците на „Цървена звезда“ в София. Вторият случай нямаше как да не помни, макар да не знаеше със сигурност кой е мъжът срещу него.

Стана в най-шибаните години за бивша Югославия. Слободан Милошевич водеше безумните си разрушителни войни, които през

годините щяха да направят от Велика Сърбия „Белградска област“, когато Желко го представи на странен мъж от неизвестен произход.

— На какъв език да му говоря? — попита Сретен.

— На какъвто поискаш — отвърна му Аркан.

Ставаше дума за конвой на два откраднати тира с месо от кенгуру, внесено от Австралия, което си беше бизнес по онова време. В трупите на някои от кенгуратата се намираха пакети кокаин, но не дотолкова, че да предизвикат трус в бизнеса, ако евентуално изчезнат. Белята беше там, че Козела не обичаше да губи. Тирите така и не се намериха, но наркотикът се върна на пазара непокътнат и цялата история беше забравена, сякаш никога не се бе случила.

Ако Сретен си беше припомнил този ден с подробности, със сигурност щеше да знае кой е Козела. Но на него му бяха казали, че Козела отдавна е мъртъв и в момента си има работа с дубликат.

В общи линии Сретен не бъркаше. Козела беше толкова променен, че понякога сам не можеше да се познае.

Нямаше как да се осъществи директна среща с Йоца Амстердам, но той уреди явка с посредниците му там, където ченгетата най-малко очакваха — в кулоарите на съда.

— Вие по каква работа? — едва се сдържа да не се разсмее на карикатурата, която му беше пратил Сретен. Не отиваше на гангстер от европейска величина да се излага с подобно аматьорско прикритие. Но сгреши. Човекът нямаше нищо общо с този, когото търсеше. Човекът беше педофил и очакващ кротко присъдата си. Истинският посредник намери Козела в тоалетната.

— Да познаваш скални животни? — пикаейки провлачено попита той.

— Познавам едно — дръпна ципа на панталоните си Козела.

— Кажи му, че скъп приятел от Амстердам иска да се върне на терена в България.

— А ти кажи на скъпия си приятел, да го духа! — Козела тръгна към изхода и на излизане посочи цената за присъствие в тоалетна. На масата пишеше с големи букви 20 цента.

По бандитските стандарти това означаваше за 20 милиона евро. Козела нямаше никаква нужда от пари. Той просто искаше да изгони Сретен завинаги от българските земи.

Генерал Милетиев твърдо бе решил, че Бойко Борисов е единствената алтернатива за спасението на България. Бедните момчета от крайните квартали, неграмотните гангстери и огорчените полицаи вече му се струваха най-качествените хора, останали в тази страна и преди да залезе слънцето смяташе да им даде път.

* * *

Влад Аберман с основание мислеше, че е забравен от Козела. Въргалияше се по цял ден в леглото с естествено русата фолкзвезда и понякога се чудеше той ли я чукаше или тя него. Козела му беше забранил всякакви опити за комуникация и единствената му връзка със света оставаше телевизора. Не пропускаше новините. Следеше внимателно битките на гангстерския фронт. Нямахше да се учуди, ако разпознае сред лицата на убитите Козела и с известно удовлетворение си даваше сметка, че е един от малкото, който знае как изглежда.

Влад не се заблуждаваше, че всеки миг може да бъде жертван. Трафикът на наркотици през България вървеше от векове и не той беше измислил „пътя на коприната“. Приносът му към бързото забогатяване се състоеше в едно щастливо хрумване. Животът му висеше на слюнка от паяк. Достатъчно беше някой от малоумниците да му се ядоса, за да го издуха като муха. Така че колкото и да мразеше Козела, Влад признаваше пред себе си невъзможността да се отдели от него. Козела не само държеше ключа към бъдещето, но разполагаше и с настоящето му и можеше да го размени за кило сирене, когато пожелае.

Наистина вече беше решил да заложи Влад Аберман на дузпата. Козела знаеше, че леговището му в Лесидрен е отдавна разкрито. Дъртата еврейка и още двама-трима идиоти около нея много дълго чакаха да се завърне там, за да го ликвидират завинаги. Причините бяха много. Основната обаче беше битката за България. Всеки искаше да стигне по някакъв начин до Бойко Борисов, а Козела пречеше.

Преди много години, когато за пръв път видя вълчи капан, офицерът от милицията Иван Милетиев на мига се досети, че той става и за хора. Капанът не беше само механично приспособление. В него имаше философия. Философията на оцеляването. Истинският вълчи капан се състоеше не само от жестоката желязна конструкция, но и от

жива стръв. По-милостивите залагаха между зъбите на капана полумъртва птица или заек. Опитните предпочитаха да претърсят първо леговището на вълците, да измъкнат току-що родено вълче и да го завържат в средата на капана. Всъщност вълчицата отиваше да спаси вълчето си, което не интересуваше никой. Хората не забравяха, че преди това тя е унищожавала стада добитък и е затривала безмилостно поминъка им. В тази битка имаше само един победител. Както във всяка истинска битка за място под небето.

Козела беше заложил в Лесидрен вълчи капан и когато му дойдеше времето щеше да завърже за него живата стръв — Влад Аберман.

VII

Младен Михалев-Маджо се засели в друг часови пояс веднага след като разбра, че тройната коалиция ще пожертва братята Маргини в името на приемането на България в Европейския Съюз. Беше ги предал, за да разчисти терена. Румен Петков реши да използва момента за политически цели. Грешката се оказа непоправима. Маджо не беше от чувствителните и хладнокръвно отчете случилото се към онази част от бизнеса, в която няма какво да направиш. Той разбираше живота просто. Или те убиват, или умираш. Или печелиш, или те използват да печелят през теб. Или чукаш, или те чукат. Братята щяха да отидат фира. Красимир можеше и да му прости, но малкият Маргин във всички случаи щеше да го гони докато е жив. На този етап Маджо бягаше от първия удар. Проблемът беше как да поддържа връзката с България и да не загуби крехкото влияние върху един от най-близките си бивши приятели — бъдещия премиер Бойко Борисов.

* * *

Козела се ядоса, когато не го намери в ресторанта на албанския бряг, от друга страна остана доволен, че нервите на Маджо не са издържали. Това му даваше предимство, поне с един изстрел напред. Когато замисляше вълчия капан в Лесидрен, Козела смяташе да вкара в него всичките си врагове. Сега беше ясно, че Маджо няма да е сред тях. Нещата трябваше да се приемат такива, каквито са.

* * *

Кметът на София, генерал Бойко Борисов, обичаше да го подценяват. Радваше се на всяка статия, която го описваше като прост пожарникар, случайно попаднал във въртележката на властта. Особено

се забавляваше с журналистите от полужълтите вестници. Повечето бяха доброжелателни към него, без да имат представа, че не можеше да ги понася. Спретнат по природа, трудно търпеше категорични мнения от общи впечатления и обичайната журналистическа безотговорност, когато нещата опираха до личния му живот. Но Бойко Борисов имаше едно предимство, за което само той знаеше. До него плътно стоеше изключително умна жена. Съветваше го интелигентно, без да го дразни. И двамата много обичаха да пътуват. Имаха си любими песни и ги пееха в колата.

— Политиката е голяма курва, скъпи! — каза му един път тя без никаква причина. По това време той все още нямаше никакво намерение да се разделя с МВР. — Ако си тръгнал да играеш, играй я курвенски!

— В Рим по римски, нали? — подсмихна се тогава Бойко, оценявайки жеста.

— Точно така! — потвърди жената до него.

На другия ден Бойко Борисов имаше ангажимент към Нова телевизия по напълно прозаичен повод. Обикновено знаеше какви ще са въпросите, а когато не знаеше се подготвяше предварително, за всеки случай. Бе сред малкото българи, които притежаваха информация, че журналистът Коритаров е доносник. Коритаров на свой ред подозираше, че генералът му е чел досието. Ударът беше подъл и дълбоко под кръста. Мигащият на парцали Коритаров подхвана хитро темата за „Биг Брадър“. Тя изглеждаше толкова невинна, колкото пролетния дъжд. Бойко се хвана. Направи грешно движение в най-познатата му дисциплина „ипон“ — свали гарда. И Коритаров веднага заби шпагата си.

— Господин Борисов? — попита го подкупеният журналист — Знаете ли какво означава терминът „Биг брадър“?

Бойко нямаше представа. Дори не беше чувал за писателя Оруел. Измъкна се някак си, но горчилката остана. За първи път се убеди колко точни бяха съветите на жената до него. Политиката наистина беше по-мръсна курва дори от магистралните пачаври и трябваше да внимава.

Козела гледа това предаване вирнал крака на масата в хола във вилата си в Девин.

За разлика от Бойко Борисов веднага се досети, че мигащото като развален светофар журналистче е платено. Вероятно не струваше скъпо. Но безспорно хапеше отровно.

На този пазар в момента не се предлагаше кой знае каква стока и когато след пет дни министърът на вътрешните работи Румен Петков огласи досието на Коритаров, на Козела му стана пределно ясно как са се развили нещата. С една дума — комунистите започваха битка срещу Бойко Борисов. Бяха купили Коритаров като семки за мач, бяха ги излюпили, а люспите се пилееха в студиото на Нова телевизия.

В делничен ден Козела се чувстваше жив между живите, но в празничен нямаше търпение да умре. Скуката го убиваше. Мъжете в целия свят се излежаваха на дивана пред телевизора и той с погнуса усещаше пръдната им, а жените готвеха с такова въодушевление, сякаш правеха секс. Ако това беше нормалният човешки живот, Козела сто пъти повече предпочиташе гангстерския. В него нямаше никаква сигурност, но слънцето изгряваше и залязваше, когато ти решиш. В действителност Козела обичаше безумно смъртта. Не се страхуваше от нея. Беше му нещо като любовница. Така че поредното ченге, което се опита да влезе в стаята му изобщо не го уплаши.

— Ти пък кой си? — не свали краката си от масичката Козела.

— Мен ли питаш? — зина младото ченге и започна да гърми като луд. Козела го застреля с обичайното си безразличие. После установи, че го е гръмнал чак на третия изстрел. „Остарявам, мама му да еба! Навремето един ми стигаше за двама сладури като този! Хабя на халос куршумите!“

VIII

В началото на август, през далечната 1995 година, Козела за първи път се разколеба в избора си да поеме по пътя на коприната. Като офицер от милиция, беше намразил закона достатъчно, за да му тегли една майна. От друга страна като бъдещ престъпник от най-висока класа още не беше свикнал с мисълта за невинните души, които гинеха в тази необявена война. Козела не само познаваше Иво Карамански, но беше участвал лично във вербовката му. Карамански беше измислен отвсякъде. Мечтата му да стане певец, олимпийски шампион по гребане, най-големият ебач в България и кръстник на мафията допадна изключително много на тогавашния шеф на столично управление на милицията генерал Христо Величков.

— Вкарайте го в някаква беля — нареди той на най-кадърния си офицер и бъдещ наследник Ботьо Ботев. — Готов е отвсякъде.

Работата свърши една чешка девойка, акредитирана като журналистка на европейското първенство по гребане в Прага. Вмъкна се в спалнята му, без да й мигне окото, след което по същия начин заяви, че била изнасилена. Иво си глътна езика. И го изплю в една тайна квартира край „Орлов мост“ десет дни по-късно. Ботьо ултимативно му постави въпроса: „Или затвор, приятел, или... ти си избираш!“

Карамански минаваше за мъжко момче. Но само той си знаеше, че това нямаше нищо общо с истината. Беше здрав и не се страхуваше да излезе лице в лице срещу когото и да било. Развиваше се като отличен спортист, но носеше душа на мишка. Продаваше и предаваше приятелите си наред с някакво садистично задоволство. Честната дума за него не значеше нищо. Мегаломанията му беше повече от забележителна. Искаше да бъде всичко на този свят и вярваше, че това е възможно.

За умен офицер като Ботьо Ботев не беше проблем да му измисли неправдоподобния образ „Кръстник на мафията“. Идеята му хрумна, след като гледа едноименния американски филм. „Това копеле е

достатъчно диво и себично, за да прави две неща едновременно — докладва той на прекия си началник генерал Величков. — Има всички данни да ни бъде агентурен помощник от най-чиста проба.“

По онова време комунизмът нямаше намерение да си отива и Иво бързо стана Герой на социалистическия труд. Предаваше колегите си по азбучен ред. От милицията му плащаха дребни пари, но пък за сметка на това никой не му пречеше да краде от хотелите.

След падането на Берлинската стена Иво Карамански се яви като шестица от тотото. Новоизлюпените демократи освободиха Христо Величков от служба, но през шестте месеца, през които беше на разпореждане той разработи стратегия за контрол върху организираната престъпност. Възложи я на бъдещия си заместник подполковник Ботьо Ботев. Срещата се състоя в бар в ариетето на хотел „Севастопол“. Междувременно генерал Христо Величков беше освободил полковник Иванчо Иванов — човекът, който се занимаваше с оперативното издирване в СДВР и го беше направил собственик на този хотел. Иванчо Иванов пръв се сети за възпитаниците на спортните училища. Васил Илиев му изглеждаше най-интелигентен и по тази причина именно на него поръча да събере колегите си и да ги покани посред бял ден във в ариетето на хотела. Изтърсиха се куп европейски и световни шампиони по борба. Всичките изгладнели. Не беше никакъв проблем да ги убедят колко са онеправдани и да им обяснят, че настъпващия капитализъм има нужда от охрана. Година по-късно вече дебели вратове, всеки от тях караше кола за не по-малко от сто хиляди долара и контролираше най-малко един квартал в София.

* * *

Иво Карамански пееше денонощно в буквален и преносен смисъл. В старанието си да бъде удобен стигна дотам, че издаде създаването на ВИС на полковника от полицията Григор Николов. Човекът, който сам го беше създал. Чак тогава милиционери, които междувременно бяха станали полицаи, се усетиха, че той е твърде опасен, за да му се вярва. По това време Козела вече беше напуснал системата и произнесе сакралната фраза: „Този лайнар трябва да бъде

премахнат!“ Същото мислеха всички ръководещи полицаи, но никой не смееше да го произнесе на глас.

Жельо Желев продължаваше да президентства и подмазвачески отмени смъртното наказание. В действителност той наложи мораториум, но то си беше едно и също. Двама хърватски наемника ликвидираха Васил Илиев в движение и на власт дойде полицейската бандитска организация СИК. Иво Карамански продължаваше да доносници на полицията за всичко, нямаше значение дали го питат или не. А в свободното от доноси време се правеше на медийна звезда.

Бойко Борисов гледаше отстрани. Охраняваше живия бивш комунистически лидер Тодор Живков и търпеливо изчакваше панаира да свърши. Търпението на Козела обаче се изчерпваше.

* * *

Козела реши веднага след новата 1995 година да отгърми Карамански. Гребецът все още не беше направил нищо, но пречеше на бизнеса му. Иво беше чувал за някакъв бивш генерал, но нямаше никаква представа как изглежда. Нави се веднага на среща и предложи това да стане в градинката около църквата „Св. Седмочисленици“ точно срещу сградата на МВР. „Еба ти тъпото копеле! — съгласи се тутакси Козела — Дори и аз нямаше да се сетя за по-подходящо място да го застрелям.“ Определиха датата 14 януари, между три и четири часа следобед.

— Как ще те разпозная? — попита Карамански.

— Приличам на бабичка — изсмя се Козела.

Зимата на 1995 година беше люта. Снегът валеше денонощно и духаше студен, пронизващ до костите вятър. Същия ден — 14 януари около църквата „Св. Седмочисленици“ клечаха неколцина окаяни бездомници и десетина руснаци. Козела се бе смесил с тях и Карамански по някакъв начин не можеше да се досети, че един от опърпаните просяци е бившият генерал Иван Милетиев. Козела нямаше някакъв проблем да го застреля, когато поиска. И точно тогава стана най-неочакваното. От централния вход на министерството на вътрешните работи излезе скромен сержант, хвана Иво Карамански под ръка и с подобаващото за ранга уважение го въведе вътре. Това му

спаси живота. Временно. Карамански излезе от затвора точно след една година.

IX

На 23 ноември 1999 година в блок десети в софийския квартал „Сухата река“ с девет милиметров пистолет беше застрелян Роберт Стефанов. По неизвестни, а може би понятни причини, това убийство мина незабелязано. Всъщност то постави начало на серия от убийства и фатални събития. Роберт се занимаваше с петрол, с цигари и с малкия Маргин. Дватамата се познаваха от деца. През 90-те години Николай пристигна от Смолян гол и бос като пушка и се настани на квартира при Роберт. По-късно това гостоприемство се оказа изключително ползотворно за него. Малкият Маргин му помогна да стане съдружник на Славчо Христов в групата „Олимп“, която переше парите на Иван Костов. Роберт обаче участва и в голямата кражба на кокаин, организирана от Поли Пантев. И когато си поиска дяла от парите му изпратиха гневно предупреждение: „Ще получиш вестници!“ На жаргона на подземния свят това означаваше „Ще бъдеш убит!“. Така и стана. Убийството на Роберт прикри няколко съществени неща едновременно. Основното беше, как точно е била ударена пратката с 600 килограма кокаин и по какъв начин е била пласирана. Поли Пантев и Киро Японеца без съмнение имаха интерес Роберт да изчезне. Зад неговото ликвидиране стоеше още един съществен мотив. Роберт знаеше много за парите на „Олимп“. Те бяха на тогавашния действащ министър-председател, г-н Иван Костов. Същият месец отсвириха едно изключително интелигентно момче — Кузман Гуслеков-Чико. Почти никой не го броеше за звезда в престъпния свят, а в действителност беше истинският гарант по транзита на кокаина. И знаеше всичко за парите на Иван Костов.

По онова време Козела рядко се завърташе в България. Научи за кражбата на наркотика и двете убийства по свои канали и веднага разбра, че следващата жертва ще бъде Поли Пантев. Не можеше да се скрие дори на луната. За Козела без съмнение беше ясно, че парите от 600 килограма кокаин не са за джоба на нито един гангстер. Правителството на СДС стремително вървеше надолу, а от Испания се

задаваше странната фигура на Негово Царско Височество. Бившият монарх и бъдещ премиер на България се завръщаше в родината си беден като църковна мишка и по някакви странни стечения на обстоятелствата само за месец стана богат. Започна да наема цели сгради под наем, организира движение на собственото си име и купи набързо нужните му политици. Сред тях най-важен беше Иван Костов.

Поли Пантев правеше странни движения. Няколко пъти ходи до Испания и се връща без конкретен повод. Видимо не стана богат дори с лев. Отричаше каквато и да е връзка с царя, а всъщност се срещаше с него почти всеки ден. Така продължи до 18 юли 2000 година.

* * *

И този летен ден се очертаваше горещ и потен, но както винаги започващ свежо, с характерната за София утринна бодрост. Малко преди обяд Поли Пантев с пълна пара потегли с бронирания си джип към центъра на града. Следваше го джип близък, в който пътуваше охраната му. Срещу входа на зоологическата градина изстреляха гранатомет по него. Снарядът от това оръжие пробива без проблем бронята на танк и развива адска температура, която стопява всичко наоколо. Този ден Поли бе говорил с Господа. Снарядът само облиза предния капак на джипа, профуча над главата на багерист, който работеше наблизко и тупна, без да се взриви пред входа на зоологическата градина.

Три дни след атентата Поли замина за Париж. Целта му беше да откупи живота си чрез преговори и да принуди царя да се намеси. Изненадващото бе, че макар и потомък на старо буржоазно семейство, Поли не знаеше най-важното: благодарен монарх не съществуваше!

Царят не си помръдна пръста.

На Поли не можаха да помогнат дори шефовете на СИК. Всички, с изключение на Румен Пашата, го придружиха до Франция. Седмица по-късно Поли попадна в пълна изолация, което беше равносилно на смъртна присъда. Никой не я желаше, но тя бе неизбежна.

— Сигурен ли си, че Поли е откраднал дрогата? — обади се Козела на Пашата.

— Така казват.

- Кой го казва?
- Който трябва.
- Значи е мъртъв.

* * *

Бойко Борисов продължаваше да охранява Негово Величество лично чрез фирма „Ипон“. Не беше трудно да се досети за веригата от зависимости, в които Симеон Сакскобургготски беше попаднал. До него стоеше един от най-големите руски шпиони Атанас Тилев и го подпомагаше с пари на КГБ винаги и когато царят поискаше. КГБ обаче отдавна не съществуваше официално, но неформално представляваше основата на мощната руска мафия. Именно тя поръча тези 600 кг кокаин от Колумбия и кръгът се затвори по странен начин — Симеон прибра парите от крадения наркотик и принесе Поли в жертвен агнец.

В София пристигнаха Арташес Суренович Тер Овсепян по прякор Артюша или Тери и Александър Романов. И двамата бяха изключително интересни фигури. Колкото и да е странно Артюша беше завършил медицина, а баща му дълги години оглавяваше Главната прокуратура на Армения. Саша Романов не беше бизнесмен, нито пък от такъв знатен род. Бивш състезател и шампион по мотокрос, той живееше кротко в Москва, поддържаше приятелски връзки с Арташес Тер Овсепян и посещаваше често българското Черноморие. Двамата отседнаха в хотел Амбасадор. Задачата им беше ясно поставена. Да приключат с Поли Пантев заради неотчетения кокаин. Вместо да го сторят на секундата, те се взривиха по най-глупавия начин. Поли отново извади късмет.

* * *

В началото на 2001 година Поли се поуспокои. Реши, че му се е разминало. Замина за остров Аруба, да си почине от напрежението на изминалата година. Чувстваше се напълно сигурен. Нямаше представа, че заедно с него на острова са кацнали още две колоритни фигури.

Хърватите Пипунич и Раданович. Единият от тях беше самият Сретен Йосич.

Поли беше завел на остров Аруба приятелката си Петя, за която след този уикенд възнамеряваше да се ожени. В шестнайсет и трийсет бъдещите младоженци се върнаха от плажа, да си починат и да се подготвят за вечерното парти на близък приятел. Не обърнаха внимание на двамата мъже, които чакаха асансьора заедно с тях. Много по-късно Петя щеше да си спомни силен гърмеж, подобен на взрив на бомба. А всъщност Сретен изстреля четири куршума в главата на Поли Пантев от упор. В този момент беше заличена следата на най-голямата кражба на политически пари в цялата бандитска история на България.

Х

1995 година. Карамански беше вкаран от своите покровители в затвора, за да го спасят от разстрел. Бъдещите покойници братя Васил и Георги Илиеви, Димата Руснака и все още живият Маджо отдавна бяха хвърлили око на бизнеса му. Освен рекета, кражбите на коли, незаконния хазарт, нелегалното производство на алкохол, проституцията, контрабандата на цигари и уиски и магистралните грабежи, Иво притежаваше най-апетитната хапка — каналите за трафик на горива и оръжия в ембаргова Югославия. Отчиташе се с между сто — сто и петдесет хиляди долара дневно на кръга около казино „Севастопол“ и не криеше връзката си с ченгетата. Стигна се дотам, че малко преди да го арестуват, един от най-приближените му лакеи — негърът Кингсли, простреля Маджо точно пред „Севастопол“. Два дни по-късно министърът на вътрешните работи Виктор Михайлов проведе „ювелирната“ си акция по задържането на Карамански. Веднага след това пред апартамента на бившия началник на полицията и настоящ собственик на „Севастопол“, трима полицаи от БМБ разстреляха две барети — подполковник Марин Чанев и сержант Георги Георгиев — Индианеца. Официалната версия беше грешка. А всъщност ставаше дума за територията на Карамански. Тя не беше малка, но не беше и голяма. Карамански беше измислен човек и влиянието му върху престъпния свят също беше измислено.

* * *

На Сретен по това време работите му вървяха прилично, въпреки че го търсеше Интерпол. Беше избягал от холандски затвор и си живееше кротко и спокойно на пъпа на София. Опитът му подсказваше, че шумни бандити като Карамански са склонни към откровено предателство и затова се пазеше от тях повече отколкото от полицаите.

Карамански на няколко пъти се опита да се свърже с него. Беше основал някаква смешна застрахователна компания, наречена претенциозно „Корона инс“, и упорито се опитваше да му стане слуга на територията на България. И Сретен разбира се, отказваше.

Събра ги общата им любов към фолкмузиката. Забравена актриса и певица покани сръбската съпруга на Сретен и децата на рожден ден.

Оказа се, че Иво Карамански е сред най-добрите ѝ приятели. Седеше плътно до застарялата звезда в ресторанта и зееше около нея колкото му глас държи. Сретен се появи посред нощ, за да прибере семейството си. Веднага го забеляза. Лошото беше, че Карамански също го видя. И го позна. Дватама изпяха заедно всички песни, за които се сетиха. Именно тогава Карамански реши да предаде Сретен, а Сретен да убие Карамански. Така срещу набедения Кръстник застанаха двама — от едната страна Козела, от другата страна най-големия наркопласьор в Източна Европа — Йоско Амстердама.

* * *

Козела избра датата единайсети август съвсем случайно. Просто минаваше през България на път за маковите полета в Туркменистан и му хрумна, че е логично да убие мимоходом Карамански. Не правеше услуга на Маджо, а изпълняваше сделка. Козела все още стоеше от двете страни на кантара. Мнозина го знаеха като генерал Иван Милетиев, но той имаше подкрепата на малкото посветени в другия му живот. Най-просто казано Маджо имаше нужда от един мъртъв Карамански, а Козела все още предпочиташе Маджо жив.

Сретен избра единайсети август нарочно. Неговите хора бяха проследили ежедневния маршрут на Карамански. Знаеха, че всяка вечер напуска офиса си в Люлин 3 към двайсет и един часа и охраната му винаги избираше околоръстното шосе.

Единайсети август се оказа проклет ден и сигурно дяволът си е нямал никаква работа. Килърите на Сретен заеха позицията от страната на квартал Филиповци. Отстрани изглеждаха като стопроцентови цигани. Снайперистът на Козела намери място откъм страната на Люлин. На външен вид приличаше на обикновен гражданин, тръгнал да разхожда кучето си. Забеляза веднага шляещите се цигани от

другата страна на шосето, но сметна, че са част от охраната на Карамански. На свой ред те моментално отбелязаха присъствието му и също решиха, че е от охраната.

По това време трафикът по околновръстния път бележеше своя пик. От строящия се параклис мързеливо пълзеше трактор. От полицейската караулка с около 40 км в час приближаваше военен камион. Колата на Иво Карамански се появи изведнъж, от нищото. Стрелбата започна едновременно от двете страни. Не се разбра кой точно уби шофьора на военния камион и как се подпали резервоара. Останал без управление, той блъсна челно трактора и в следващите пет минути изгоря като клечка кибрит. Охраната на Иво веднага организира оттеглянето. Куршумите още свистяха, когато конвоят с бясна скорост се отдалечи по страничния път към Илиянци.

Козела научи за трагедията от вечерните новини по телевизията. Не беше сантиментален глупак, но четиринайсет напълно невинни войника му дойдоха много. Откри снайпериста си на уговореното място.

— Как се чувстваш, капут? — срита вратата му Козела. — Начеса ли си крастата, да ти еба майката?

— Стана грешка, шефе! — ухили му се мазно снайперистът.

— Нищо, сега ще я поправим!

Застреля го между очите.

„Помиярът се е помияр!“ — помисли си Козела и се изнесе към центъра на града. Беше сигурен, че вече има запазено място в ада, но това в никакъв случай нямаше да измие срама му от смъртта на четиринайсет абсолютно невинни деца.

Влезе в първия бар и се напи като скот.

XI

Бойко Борисов влезе в изпълнителната власт след кратък и на пръв поглед съвсем безобиден разговор с царя. Партията на Негово величество стремително печелеше изборите. Паникьосани политици кръжаха като мухи около бившия монарх и единствената му защита се явяваше Бойко и охранителната му фирма „Ипон“. Като всеки цар, Симеон Сакскобургготски приемаше властта за даденост. Не се чувстваше благодарен никому и не можеше да си представи, че някой ще му откаже служба.

— Борисов, — подхвърли му той по време на една кратка разходка в парка на двореца Враня. — Готов ли си да поемеш полицията? Имам нужда от сигурен човек.

— Полицията е моят дом, Ваше величество, но не съм сигурен как ще ме приемат.

— Ще те приемат, Борисов, ще те приемат! — поклати глава царят, с което въпросът беше решен.

Стремителната кариера на Бойко Борисов към върха не изненада никой от тези, които го познаваха. Бившият пожарникар притежаваше много качества. Отрече се мигновено от всички компрометиращи го приятелства и се нахвърли върху конкретната полицейска работа с такава стремителност, че враговете му нямаха време да си поемат дъх. Докато се огледа той стана генерал-майор, а само година по-късно генерал-лейтенант.

Престъпният свят изтръпна и започна да купува политиците на килограм. Целта беше да елиминират амбициозния генерал колкото може по-скоро. Аргументите бяха прости: непредвидимият му характер и огромната му енергия.

Бойко Борисов следеше всяка стъпка на враговете си и внимаваше как подбира приятелите. Интуицията му подсказваше, че ще дойде ден, когато само политическата кариера може да го спаси. Затова градеше имидж на гърба на министерството на вътрешните работи, без да се притеснява ни най-малко.

Някъде по това време Козела попадна изненадващо между интересите на евреите и мюсюлманските фундаменталисти едновременно. Скиташе между двата диаметрално противоположни пояса и се опитваше да оцелее. Балансираше по тънко въже на голяма височина. Това не му пречеше да хвърля по едно око към България и да оценява по достойнство усилията на младия генерал. Той без съмнение му харесваше.

Козела знаеше, че на политиците не може да се вярва, дори и за времето. И се учуди, когато научи, че Бойко се кандидатира за депутат. Беше голяма, огромна грешка. Козела си даваше сметка за месомелачката, наречена парламент, но позицията му на полуанонимна, почти митична личност, не му даваше възможност да се намеси по-активно в събитията. С едно малко изключение — Козела знаеше трафика на наркотици и хора прекрасно и можеше да го подава на Бойко Борисов винаги, когато си иска.

Най-изненадващо за всички западни служби и особено за вездесъщия Сикрет Сървис, главният секретар на МВР започна да лови като плъхове наркотрафиканти от международен мащаб и издирвани от години от Интерпол престъпници. Наградите падаха върху него като градушка, а обикновените хора го възприемаха едва ли не като митичен герой. Това му помогна да спечели на изборите два мандата и да постави политиците в цук-цванк. Останаха без ход. А Бойко погледна към кметския пост на София. Знаеше, че нямаше кой да го победи.

Йоско Амсетрада следеше събитията от килията си в Холандия хладнокръвно, без да си позволява излишни емоции. Той никога не забрави за България. Тя му беше нужна не само като най-удобна територия за разпределение на стоката му, но и геополитически. Сретен прекрасно съзнаваше, колко е важна за бизнеса една стабилна държава на Балканите, бъдещ член на Европейския съюз. Перспективата точно този, който го арестува да стане министър-председател, естествено го изненада. Сретен обаче нямаше да е цял, ако не гледаше на живота като низ от непредвидими обстоятелства. „Намерете начин да го заковете... — нареди той на своите хора — Генералът е човек като всички и все някога ще даде оферта!“

* * *

Балканските гангстери се славят както с жестокостта си, така и с тъпотата си. Хората на Сретен разбраха заповедта му буквално. Стигна се дотам, че Бойко Борисов трябваше да се погрижи за живота си, защото усети, че започва да става неудобен. Амстердама научи новината от вестниците. Реакцията му бе мигновена. Сръбски полицаи намериха захвърлени край магистралата Ниш — Белград двама юнаци, чиято самоличност така и не се разбра.

Бойко отново се появи сред народа и без никакви проблеми влезе в кметския кабинет.

Новият министър на вътрешните работи Румен Петков се появи от нищото. По професия се водеше учител по трудово обучение и математика за деца в предучилищна възраст, а по манталитет, най-обикновен плевенски гамен. Докато беше кмет на града не допусна влизането на СИК и ВИС в града и раздаде всички апетитни обекти на местните гангстери. Имаше и друго, но то се пазеше в тайна: двамата с господин Луканов успяха да зложат нефтената рафинерия „Плама“ два пъти, с което я унищожиха завинаги. Направиха си златна вила със златни пари и употребяваха града като частна собственост. Всъщност той си беше техен. Поне Луканов го приемаше така. Една от най-известните улици в града отдавна беше кръстена на дядо му Карло Луканов и местните гамени я наричаха „Курвенщрасе“.

* * *

Министър Румен Петков ненавиждаше Бойко Борисов поради ред причини. Завиждаше му за всичко. Дори за оплешивяващата глава. Най-много го дразнеше желанието на младия генерал да разграничи политическото от административното ръководство на полицията. Разривът между двамата беше неизбежен и Козела изобщо не се изненада. Хитрата лисица Маджо обаче веднага застана на правилната страна. Първо предаде братята Маргини с всички възможни доказателства, а сетне започна преговори за пълна амнистия с министър Румен Петков. Във Виена.

Така и не се разбра откъде изтече информацията за тези пазарлъци. Появи се кратка информация в малотиражен вестник, после новината гръмна в най-големите електронни медии, накрая Иван Костов я огласи в парламента от името на цялата опозиция. Козела засече и двамата.

* * *

Продължаваше да търси Маджо след бягството му край Охридското езеро по територията на цяла Европа. Разговаряха два пъти по осигурени мобилни телефони.

— Смяташ се за голям пич, но да знаеш ще ти отрежа кура, кретен такъв! — закани се Козела.

— Надскачаш се, Козел! — опъна се първия път Маджо — Не съм ти слуга!

— Не предприемай никакви резки движения! — предупреди го Козела втори път.

— Мога да те купя и да те продам — озъби му се онзи. — Не си ти човекът, който ще ми каже какво да правя.

Маджо наистина въртеше парите в престъпния свят и притежаваше огромна власт, но за Козела стана ясно. Маджо върти далавера с важна птица от властта — Румен Петков.

* * *

Междувременно Бойко Борисов набираше скорост и неговата обществена организация ГЕРБ настигаше неудържимо рейтинга на социалистите. За Козела нямаше никакво съмнение, че ще се опитат да го гръмнат. Въпросът беше само къде, кога и как.

Централата на ГЕРБ по неизвестни причини се намираще във Варна. Козела нямаше намерение да се показва там. Подготвяше Влад Аберман за стръв във вълчия капан. Седяха двамата в Девин и разговаряха за бъдещето на света, сякаш смятаха да живеят вечно. Естествено русата фолкзвезда им правеше компания. Но Козела имаше във Варна един стар агент Рубин Коцев — собственик на няколко

корабчета, на когото помогна да се спаси от отвличане преди две години. Уреди си среща с него на безлюдно четвъртокласно шосе между Пазарджик и Стрелча:

— Как ще се опитат да ликвидират генерала? — запита го директно.

— Този път с камикадзе — отвърна му, без да се замисли Рубин.

— Кого са подбрали?

— Една от шушумигите, които ме отвлякоха. Прави се на зърнен бос. Казва се Асен Николов.

— Къде ще го взривят? — Козела спокойно запали цигара.

— На учредителното събрание на ГЕРБ.

— Можем ли да ги изпреварим? — след кратка пауза попита Козела.

— Никакъв проблем, Козел! — лицето на Рубин за миг трепна.

— Не ме наричай Козел, защото ще ти откъсна ташаците! — просъска Козела.

— Добре де, никакъв проблем! — вдигна примирително ръце той.

* * *

Асен Николов избухна с бомба под мишница около 22.00 часа на път към дома си. Според полицията на местопроизшествието е имало следи от самоделно взривно устройство, но и осколки от отбранителна граната. Предната година бе спечелил званието „Млад мениджър“ и смъртта му изненада всички познати. Единствено Козела, седнал в един от баровете в Девин, знаеше истината.

XII

Напоследък интересът към Влад Аберман затихваше и това тревожеше повече него, отколкото Козела. А на Козела не му пукаше. Той отдавна не смяташе младия евреин като пасаван за живота си, пък и технологиите му за трафик на дрога бяха разкрити.

Мадам Сабат поддържаше прилично мълчание, вероятно заета повече с назряващия израелско-ливански конфликт. Виктор Бут лежеше кротко в гроба, послушен като ученичка. От дълбините на бившата руска империя също не се обаждаше никой. Животът течеше тихо и спокойно като селска река. Митничарите залавяха от време на време дребни пратки с дрога, колкото да си оправдаят заплатите. Козела прекрасно знаеше, как действат.

— Наеба ли се, тарикат? — привика той една сутрин недоспалия от пиене и въргаляне в спалнята с фолкзвездата Влад Аберман.

— Сърбят ме ръцете за работа — отвърна му Влад. — Мухлясах от скука.

— Стягай си багажа! Заминаваш за Лесидрен! — нареди му Козела.

— Нямам багаж. Всичко е в главата ми — ухили се Влад.

Трафикът на дрога очевидно си беше намерил нова пътека и цената на младия евреин падаше с всеки изминал ден. Козела бързаше да го изтъргува, докато все още имаше някакъв интерес. Можеше да го пробута на българското правителство като коз в борбата с организираната престъпност, но това означаваше да направи услуга на Румен Петков и на цялата пасмина около него. Другата възможност беше да го предложи на Маджо и да компрометира двамата едновременно. Маджо обаче липсваше. Никой нямаше представа къде се крие. Трети вариант се явяваше мадам Сабат. Дъртата еврейка сигурно дебнеше наоколо като хрътка и щеше да притича при най-малкия сигнал. Алтернатива оставаха и турците. Те също искаха Влад, за да поддържат чрез него поне част от огромните потоци наркотик, с които финансираха военизираните си групи. Ахмед Доган се беше

покрил някъде като ханъма след несполучливия опит да го отсвирят, но неговите хора действаха все по-активно и денонощно заемаха позиции.

Най-интересен обаче в поредицата от клиенти си оставаше Бойко Борисов. В неговите ръце младият еврейн щеше да бъде силен коз, с който винаги можеше да надцака политическите си противници.

„Да го духат всичките... — наля си в крайна сметка чаша водка Козела и излезе на терасата с изглед към язовира. — Засега ще го скрия в Лесидрен. Вълчийт капан се прави с жива стръв!“

* * *

Бойко Борисов си гледаше кметските работи, но не изпускаше от очи старите си приятели. Проследи скандала между неизвестно къде намиращия се Маджо и вдовицата на Бай Миле — Силвия. За разлика от другите той много добре знаеше, че не става дума за имоти. Не се учуди, че скандалът между двамата бе предизвикан, точно когато Сретен Йосич излезе от затвора под гаранция. Ясно си даваше сметка, че това не е случайно съвпадение. Проблемът не се състоеше в преразпределение на територии, а за тяхното овладяване, а България не беше малък залък.

Генералът изобщо не вярваше във версията за тримата плевенски келешки, успели да ликвидират опитната охрана на Бай Миле за двайсетина секунди. За него нямаше никакво съмнение, че в операцията са участвали професионални полицаи и че Сретен ги е купил за много пари. Той лично разпита един от оцелелите охранители Александър Ананиев и от неговия разказ се убеди, че килърите са действали като по учебник за полицейска стратегия и тактика. Дори подозираше от кое подразделение може да са.

* * *

За разлика от версии, които се разпространяваха в медийното пространство, Бойко Борисов бе сигурен в причините за разстрела на Бай Миле. От една страна СИК се разпадаше и конфликта на интереси

между бившите съдружници достигаше връхната си точка. От друга страна, Бай Миле успя да измъкне от Амстердама големи пари, обещавайки му да го отърве от панделата. Предизвестената смърт на СИК изобщо не изненада генерала. Старият му приятел и съдружник Румен Николов-Пашата отдавна се бе оттеглил и въртеше свой бизнес. Дмитрий Руснака, Стоил Славов и приближения към групировката Поли Пантев по различни начини се преселиха в отвъдното. Партньорът на СИК Филип Найденов-Фатик бе застрелян в мерцедеса си. Венци Стефанов се занимаваше най-вече с футболния отбор на „Славия“, но след изчезването на сина му остави на Бай Миле мокрите поръчки в страната. От друга страна братята Маргини се бяха обособили в съвсем отделна група. Маджо както винаги играеше сам. От „Интер груп енд партнърс“ на практика не беше останало нищо. Бай Миле можеше да оцелее, ако не беше тръгнал да се надиграва със Сретен.

* * *

Когато реши да посегне към политиката, Бойко Борисов тегли чертата, направи си баланса и установи, че от тази надпревара със смъртта на бившите си приятели не губи абсолютно нищо. Големите фигури в престъпния свят изчезваха един подир друг с радваща окото последователност и това определено му помагаше да затваря врати след себе си и да прибира ключовете за тях. Генералът имаше до себе си изключително верен и качествен човек — Цветан Цветанов. Поне беше убеден в това.

* * *

След като натири Влад Аберман в Лесидрен, Козела се отдаде на неудържимо пиянство, глупава телевизия и една странно откъде появила се жена. Намери я в бара на хотела, разбира се, срещата им просто нямаше как да се състои в кулоарите на софийската опера. На пръв поглед беше приблизително трийсетгодишна и не правеше впечатление с нищо особено. Разхождаше се по алеите край язовира с

книга под мишница, със занесен поглед и с такова смирение, сякаш се канеше да се подстриже за монахиня. Козела няколко пъти я чу да говори на немски с обичайните германски дебелаци в хотела, но произношението ѝ издаваше, че е българка. Запознаха се по възможно най-тъпия начин — в петък вечерта ресторантът се напълни с възторжени почитатели на природата и сервитьорът отдели двамата на служебната маса като постоянни гости на заведението.

— Казвам се Иван Милетиев — представи се Козела.

— Много се радвам за вас — подсмихна се дискретно дамата и Козела едва сега забеляза, че тя носи лещи. — Аз засега не се казвам никак.

— Харесвам това име — кимна Козела.

На другата сутрин отново седнаха заедно и вече като стари познати си пожелаха „Добро утро“.

— Как спяхте? — попита Козела.

— Гола — отвърна му скромно дамата.

— Не свалихте ли поне лещите си?

— От тях почвам — разсмя се дамата и смехът ѝ се разпиля върху масата като цвят на акация.

Вечерта Козела нае едно ауди rent-a-car, изчака жената да си направи разходката и учтиво и предложи да отскочат до Пловдив. Тя още по-учтиво отказа. „А бе аз що не ти еба майката!“ върна ядосан колата Козела и още същата нощ най-брутално влезе в стаята ѝ.

— Много се забави! — посрещна го съвсем спокойно жената — Очаквах те още снощи.

— Снощи дочитах теорията на относителността на Айнщайн — отвори бутилка с водка на масата Козела.

— Така и предполагам. — Целуна го, без да ѝ мигне окото жената и свойски добави — Наричай ме Мери.

XIII

Цветан Цветанов беше всичко онова, което генерал Борисов не беше. Спокоен и уравновесен, добър баща и верен съпруг. Пасваше като дялан камък, където и да го сложиш. Не губеше никога самообладание и правеше впечатление на човек, с когото можеш да разрешиш дори най-неразрешимите конфликти. Знаеше английски и след няколко специализации в чужбина, минаваше за един от най-подготвените полицаи. Без съмнение Цветан Цветанов беше голяма загуба за системата, но никой не се изненада, когато последва Бойко Борисов в политиката. Двамата се допълваха идеално. Разбираха се без излишни приказки и си вярваха безусловно. Ако някой искаше да стигне до генерала, трябваше задължително да мине през Цветан Цветанов. И Сретен Йосич се насочи точно в тази посока.

Маджо също беше набеязал Цветанов още когато служеше като полковник и асистент на генерала в министерството на вътрешните работи. Циничен и безогледен по природа, Младен Михалев слугуваше на принципа, че това, което не може да се купи с пари, може да се купи с много пари. Колкото и праведен да изглеждаше полковникът от резерва Цветанов, Маджо го оценяваше на не повече от един милион евро. Единственият проблем беше някой от хората му да се докопат до него.

Ахмед Доган също се интересуваеше от Цветанов. Много хора се питаха как Сокола оцелява повече от петнайсет години в минираното поле на политиката. Отговорът беше съвсем прост — Доган поддържаше свои хора във всички партии, на всякакви нива. Купуваше ги безогледно. Ползваше ги изключително деликатно и никога не ги предаваше. Така смяташе да постъпи и с Цветан Цветанов.

Козела познаваше Цветанов още като млад офицер. Не беше негов тип, но въпреки това го харесваше.

Беше абсолютно сигурен, че Бойко го държи до себе си като жива съвест и като щит срещу корумпираните политици. Но не се съмняваше, че в един момент ще се опитат да минат през него.

Бойко Борисов също не беше вчерашен. Двамата с Цветанов всеки божи ден провеждаха кратък поверителен разговор.

— Кой ти се обади днес във връзка с мен? — питаше Борисов.

— Никой от тези, които очаквахме — отвърщаше Цветанов.

— Значи все още не са се разшавали — приключваше разговора генералът.

И така до следващия ден.

Амстердама вече беше задвижил машината и вървеше към най-близкия помощник на софийския кмет по най-сложния начин.

Бившият кмет Стефан Софийски завеща на София боклука. Столицата затъна в смрад за отрицателно време и най-изненадващо не намери никаква подкрепа в цялата държава. С просто око се забелязваше, че зад протестите на хората стоеше желязна организация. Леви и десни се бяха обединили, за да бламират Бойко Борисов. Сретен имаше човек, който можеше да помогне. Бе вложил в него достатъчно пари. Нареди му да купи няколко стари мини. След което го изпрати при Цветан Цветанов. Предложението му беше просто, ясно и категорично: Ние ви решаваме проблема с боклука, а вие ни дължите услуга. Кога и как ще покаже бъдещето.

Цветанов докладва на Бойко Борисов още същия ден. Генералът веднага усети капана и отказа.

* * *

Козела чукаше Мери денонощно с ентузиазма на тийнейджър и сам се присмиваше на себе си. Нямахме никакво съмнение, че не се навърташе случайно около него, но животът му беше омръзнал, пък и любопитството кой точно му е пробутал безогледната курва със смирено поведение представляваше достатъчен стимул да се преструва на заплепен.

— Ти каква си била в предишния си живот? — попита я уж невинно той, след един як запой, гарниран с пълна програма секс.

— Учителка — отвърна скромно тя.

— Аз пък бях поп — засмя се Козела.

И двамата не си вярваха, но видимо играта ги забавляваше. Козела знаеше, че някога ще го отсвирят. Беше му интересно какъв

човек ще му пратят и по какъв начин ще го внедрят. Интересуваше го чисто професионално. Не влагаше никаква емоция.

Ако той трябваше да убие себе си, никога нямаше да прати жена. Беше твърде елементарно и лесно за разгадаване. Забавляваше се да изчислява различните варианти. До него можеше да се приближи близък приятел, но такъв не съществуваше. Познаваха го ограничен кръг хора, повечето от които покойници. Без съмнение той беше в ръцете на Бога, от когото въобще не се страхуваше, както и в ръцете на дявола, с когото беше приятел. До него можеше да се докопа и Флора. Напоследък тя без съмнение се беше посветила единствено на идеята по какъв начин да го ликвидира. За Козела знаеха още Сретен Йосич и Маджо. Той самият също знаеше за себе си. Междувременно Влад Аберман стоеше залостен в Лесидрен като сиренцето в капана за мишки. Първа се хвана точно тази, която Козела бе определил за основна цел — мадам Сабат. Определи му среща чрез третостепенни посредници в малък мотел по магистралата за Истанбул и го посрещна с цяла орда охрана.

— Ще ме убивате ли? — ухили се нагло Козела.

— Точно обратното — отвърна му студено мадам Сабат — пазим се от теб!

— Аз съм вече безобиден дъртак с бурно минало — засмя се Козела. — Подари ми бастун, вместо да мъкнеш тази охрана.

— Държа те изкъсо — отведе го на най-отдалечената маса еврейката. — Не си помисляй, че ще ми се изплъзнеш!

— Готов съм да ти дам Влад Аберман, когато го поискаш.

— Нима?

— Искрен съм като католик в изповедалня.

— Повярвах ти веднага.

— Знаеш ли, мадам? — поръча бутилка водка Козела, запали цигара и нагло сплете крака. — Понякога си мисля, че ние с теб станаме достатъчно близки и вече е време да узаконим връзката си. Ще възразиш ли, ако поискам ръката ти?

— Готова съм да ти пристана всеки момент, ако ми кажеш какво си намислил? — отвърна му, без да й мигне окото мадам Сабат. — Шаферите са на съседната маса и можеш да бъдеш сигурен, че ще ти носят тялото до дома на покойника като на сватба.

— Какво ще кажеш на края на лятото, на място, което ще ти посоча допълнително? — свали картите на масата Козела.

— Ще кажа да!

— Знаех си! Ще ми пристанеш дърта курво! — наля водка по чашите. — Наздраве!

— Не мога да ти устоя, дърт козел, такъв! — запали цигара мадам Сабат и даде знак на охраната си да я чака пред входа.

XIV

Бойко Борисов неудържимо вървеше към властта. Печелеше бъдещите избиратели с прости формули и политическите му противници не намираха никакви начини да му противодействат.

— Смешно ми е като кажат, че съм имал харизма, че съм обаятелен и други такива глупости — отговаряше на журналистическите въпроси той.

— Вие сте кмет на двумилионен град. Не се ли канете да станете министър-председател? — питаха го смаяните журналисти.

— Никога не съм заявявал подобно нещо. — Контрираше ги Бойко Борисов. — Един мъж, който е защитил докторат, така както върви по улиците и някой закача жена трябва да може да му набие едно дясно кроше, независимо от това дали е кмет, дали е кандидат за премиер или за президент. Това съм аз!

След подобни изказвания рейтингът му растеше. Хлапетата умираха да се снимат с него. Политическите журналисти не го питаха колко книги е изчел, а се домогваха до благоволението му с подозрителна сервилност.

Търпеливо се отказа да участва в президентската надпревара. Направи го толкова безочливо, че политиците си глътнаха езика. Мутрите също.

* * *

От вилата си край Девин, Козела се забавляваше искрено на тази политическа игра. Беше му пределно ясно, че играта на генерала е единственият начин да оцелее. Старите му приятели Румен Николов-Пашата и Маджо нямаха друг ход, освен да сключат споразумение с него. Йоско Амстердама — също.

Някъде по това време се опитаха да убият Ахмед Доган и той се покри толкова дълбоко, че дори най-близките му съратници загубиха

връзка с него.

На практика Бойко Борисов остана без реални противници, но все още нямаше и сериозни партньори.

* * *

Девин ставаше все по-привлекателно място за бизнес и политиците се ориентираха към него. За един кратък период леви, десни и царисти си намериха повод да посетят района, да държат по някоя напълно безсмислена реч и да огледат какво могат да откраднат.

— Закъснели са! — подхвърли Козела мимоходом на Мери. — Ахмед отдавна заграби всичко!

— Кой е Ахмед? — попита наивно Мери.

Това искрено развесели Козела.

През живота си беше срещал всякакви артистки, но тази надминаваше останалите. Не само с талант, но и с очарование. Все още не беше наясно кой точно му я пробутва. Можеше да бъде Маджо. В никакъв случай не изключваше да е Доган, когото тя се правеше, че не познава. Но най-вероятно щеше да се окаже Флора.

Двамата с Мери обичаха да прекарват уикенда на плаващия хотел навътре в язовира. Обикновено беше спокойно и тихо. Бизнесмени ловяха риба, а тъпите им жени играеха карти и се преправяха на грандами.

Политиците пристигнаха с катер около пет часа привечер. Никой от тях не познаваше Козела и не му обърнаха внимание.

Познаваше всички и развеселен отбеляза, че представляват пълната палитра на политическите партии в парламента. Бяха се събрали и като нищо можеха да си гласуват какъвто и да е закон. Повечето бяха бисексуални, а някои откровени хомосексуалисти. Социалистите си говореха с крайнодесните толкова задушевно, сякаш бяха кръвни братя. Двама от най-известните представители на Центъра се целуваха с настървение, сякаш повече нямаше да се видят. Водещ на програмата се явяваше дебел педофил от „Атака“, който вдъхновено пееше народни песни и няколко пъти повтори на бис песента, която депутатите най-много харесваха: „Делим делим дишка, мома свири на пишка“.

Собственикът на хотела докара курвите към седем часа. Повечето от тях изглеждаха като правени по калъп. Преобладаваха блондинките с дълги крака и къси улове.

На Козела обаче му харесаха повече две брюнетки с неясен произход. По-късно установи, че са ливански проститутки. Бяха предназначени за тарторите на купона — домакините от ДПС.

Пиеше се уиски от всички възможни марки, с лед и без лед, с минерална вода и чисто, от чаши или направо от бутилката. Към девет часа всички бяха безумно пияни.

Козела знаеше, че това е интродукцията и въобще не се изненада, когато забеляза облечените в бяло келнери да нареждат трапезата.

Първо сервираха ордъврите, състоящи се от огромни, червени като социалисти раци, съомга хайвер и филе от акула. Явно депутатското присъствие си бе пожелало рибно меню.

— Това не може да се изяде! — прошепна Мери.

— Ще видим — кимна Козела.

В десет часа на масата нямаше нищо. И тогава дойде момента, собственикът на хотела лично да поднесе цяло печено агне, гарнирано с всички подробности. Уискито изчезна и на негово място се появиха запотени кани с бяло и червено вино.

— Тук вече ще закъсат — засмя се Мери.

— Ще се справят, само почакай — хвана я за ръката Козела, наля си чаша водка.

Към дванайсет часа от агнето бяха останали само кокалите.

Преди десерта възникна първият политически спор и той естествено беше свързан с Бойко Борисов.

— Това лайно трябва да го унищожим! — заяви на висок глас единият от центристките педераста.

— Знам поне сто начина, за да го бламираме — подкрепи го бисексуалният социалист. Домакинът сервира десерта.

— Мислиш ли, че някой от тези мазни задници ще посегне? — усъмни се Мери.

— Ще го унищожат като термити — увери я Козела.

На десетата минута от огромната торта не остана следа. И тогава дойде изненадата. Капакът под нея се разтвори и изскочи най-известната фолк певица. Появи се като нимфа.

От тук насетне започна яростно ебане и дори Козела не можеше да установи с точност кой кого чука. По някакво чудо плаващият хотел не потъна от срам.

Към три часа купонът приключи и друг катер отнесе курвите в неизвестна посока. На сутринта депутатите също потеглиха към брега. Отидоха да си вършат държавните дела.

* * *

— Не съм прекарвала по-интересен уикенд — отпи от кафето си на закуска Мери.

— Ти си умна жена и съм сигурен, че не си видяла нищо от това — запали цигара Козела и вместо кафе си поръча уиски.

Правеше го изключително рядко. Само в моменти на крайно отчаяние.

— Никога повече няма да гласувам за какъвто и да е политик.

— Грешка. За когото и да гласуваш, все в гъза.

XV

В средата на лятото Козела успя да вкара и Маджо във вълчия капан, при това по най-елементарен начин. Дори не се зарадва. Толкова бързо и лесно стана.

— Време е да се срещнем, пич! Не мислиш ли? — попита провлачено Козела по телефона, докато бавно вадеше цигара от кутията.

— Козела можел да бъде и сериозен? — ехидно му отговори Маджо, но беше нащрек. — Да не би да имаш някакво предложение за мен?

— Може и да имам — отвърна Козела.

— Обичам руси предложения, дъртак! Не си падам по кретени. Смятам, че си разбрал!

— Не се дръж нагло, Младене! Това ще ти изяде главата. Ще се видим в Лесидрен. Ще ти се обадя за датата, часа и мястото.

Козела затвори телефона. Бе готов да го напсува с онези цветисти псувни, които раздаваше като благословии. „Всяко нещо с времето!“ — помисли той.

Освен живата стръв Влад Аберман, за капана вече бяха готови мадам Сабат и големия гявол Младен Михалев от Банишора. Ахмед Доган обаче все още му се изплъзваше.

* * *

Времето в Девин не течеше, а си стоеше на едно място. Дните си приличаха като близнаци. Утрините бяха свежи, но по пладне слънцето напичаше жестоко и това изнервяше Козела. Той не обичаше много водата, но нямаше друг изход и от време на време се потапяше във водата. Жегата беше непоносима. Мери също плуваше около него и се държеше толкова лекомислено, колкото ѝ позволяваше артистичния ѝ талант. Ангел небесен.

След една от многото вечери, прекарани с нея, Козела успя да засече неин разговор и се убеди в това, в което отдавна беше сигурен. Мери беше пратена от Флора.

През нощта я еба дълго и напоително. После я хвърли във ваната и я огледа с огромно съжаление. Беше ниска на ръст, но изключително съразмерна, с малки гърди и великолепно изваяни крака. Притежаваше всичко, което можеше да се желае от една жена. Устните ѝ бяха като капка и Козела жадно я пиеше при всяка възможност. Лебедовата ѝ шия можеше да краси всяка колекция. В кръста се смаляваше до такава степен, че чак изчезваше. Беше му мъчно, много мъчно, че цялото това съвършенство трябва да умре.

Двамата продължаваха да се лъжат и да се забавляват като за последно.

— Какво прави сладка курвичка като тебе в този шибан занаят?

— Аз съм само една скромна учителка — отвърщаше му свенливо Мери и той за сетен път се убеждаваше, че е по-опасна от скорпион.

Беше претърсил всичките ѝ дрехи. Знаеше, че няма пистолет, нито нож. Чудеше се искрено с какво смята да го убие. На всичко отгоре времето безметежно си летеше, а тя не предприемаше никакви действия. И така до един безличен четвъртък, в който на язовира изненадващо се появиха двама леководолази с харпуни. Попитаха невинно дали в района се е появила характерната за сезона бяла риба и се гмурнаха да я ловят. Козела не им обърна внимание. Скочи заедно с тях във водата, за да им покаже най-добрите места. Първият харпун се заби в гърба му, но не можа да пробие и Козела увисна на въжето му като шаран. Вторият харпун мина през гърдите и върхът му се показа над плешката. Леководолазите изчезнаха мигновено. Когато местните рибари намериха безжизненото тяло на мъжа, той се държеше над водата с последните сили на волята си. Измъкнаха го ужасени на лодката и потеглиха с пълна скорост към близката болница.

Козела беше в пълно съзнание. „Да си еба живота... — мислеше си той. — Да еба вашата мама, алчни мутри и тъпи турци! Да еба вашата мама, тъпи и неблагодарни курви! Да еба вашата..., крадливи политици и смрадливи бизнесмени! Да еба вашата мама, бивши и настоящи президенти! Да еба мама му кандидат-президентска и тем подобни. Да му еба майката на понеделника и на вторника, на сряда,

на цялата седмица, на целия месец! Да си еба майката на спомените и на мечтите си и на всичко около тях! Мамицата ѝ мръсна на съдбата и на Господ, ако изобщо съществува! Да еба майката на тъпата Флора и на цялата пасмина около нея. Да еба майката на мадам Сабат и на мръсния евреин Влад Аберман. Да им го начукам на Маджо, на Ахмед Доган и на всички простаци по света! Ебал съм им майката... Ебал съм му мамата на живота!“

След което припадна.

ПРОЗРЕНИЯТА НА ХРИСТО КАЛЧЕВ

КАЛИГУЛА БЕСНИЯТ

Козела изпрати бившата си жена да посрещне големия им син на летището и набра мобифона на Пентхаус.

— Готов съм да отговарям на всякакви въпроси, шефе!

— Добре, Козел! — Дебелият говореше носово и кашляше в слушалката. — Разболях се посред лято. Вземи Теди и елате.

— Теди?

— Тодор Токев, ако предпочиташ... Забравих да ти кажа, генерале — сводникът от Солун... Как му беше името — Андрос Сирос.

Козела изтръпна:

— Не познавам такъв човек, Пентхаус.

— Така ли? Жалко. За всеки случай... За сведение... Задържан е в ареста на майор Векилски.

— Пентхаус — Козела повиши тон. — Нямам представа къде е Теди. Ако питам Бесния, няма да ми каже истината. Не на мен, Пентхаус. А за гръцкия сводник чувам от теб.

— Добре, добре — примирително звучеше гласът му, но не и тона, който последва. — Чакам те! Не се съпротивлявай, ако те обезоръжат на входа.

„Мога да те ликвидирам и с голи ръце!“ — мислеше си Козела, включвайки се в движението.

Иван Милетиев, Козела, уби Пентхаус с вряла вода, приспа го със саблен удар в сънната артерия, свари един чайник с вода и още докато кипеше го изля в гърлото му.

Два часа по-късно алармира охраната.

Извикаха „Бърза помощ“. Лекарят беше категоричен. Дебелият беше починал от инфаркт. На другия ден аутопсията потвърди диагнозата.

Смъртта на Пентхаус беше събитие номер едно в новинарските емисии.

Андрей Луканов-Дебелият беше убит осем месеца по-късно след излизане на книгата от печат не с вряла вода, а с куршуми.

Въпрос (от националното радио):

— Г-н Калчев, какво ще кажете за убийството на Андрей Луканов?

Хр. Калчев:

— Извинявайте, още съм в леглото, трудно ми е да асимилирам какво ме питате.

Въпрос:

— Сутринта в 9,40 убиха Андрей Луканов. Вашият коментар?

Хр. Калчев:

— Да им еба майката! Объркаха ми плановете. Трябваше да бъде Илия Павлов... Той е първият в моя списък, но не само в моя. Той е номер 1 в списъка на хората, които поръчват тези убийства. Кой са те? Това мога да ви кажат гангстерите, но те могат и да ви подведат. Ако искате да знаете истината, попитайте политиците. Те със сигурност знаят.

„КЪРВАВИЯТ ПЪТ НА КОПРИНАТА“

Талбог помълча няколко секунди.

— Доволен съм от анализа ви, полковник. Изказахте мои мисли. Винаги е така, когато недалновидните политици оставят съдбата на света в ръцете на недообразовани, но в замяна на това самонадеяни генерали. Ние обаче не сме нито едното, нито другото. Ние, Хакел, трябва да предвиждаме последствията и да се стараем да ги направляваме в наша полза. Ясно ли се изразявам?

— Напълно сър!

— Тогава чуйте новата заповед, полковник! През Хачим Тачи и турския аристократ Тефик Андериман трябва да се доберем до Осама Бин Ладен. Отстранете го според обстоятелствата. Имам сведения, че принцът е намислил най-ужасният атентат на света. Взривяването на Рокфелер център. Информацията идва от среди, близки до групата „Билденберг“.

Илинден — 1999 г.

Две години и един месец по-късно взривиха Търговския център в Ню Йорк. За всички посветени е ясно, че Рокфелер център и кулите-близнаци ги дели разстояние от една миля.

ДРУГИТЕ ЗА НЕГО

ЛЕГИТИМАЦИЯТА

Конфликта между българската и руска мафия, с конфликта между нашите висаджии и родителите на прехода романът „Нерон Вълка“ на писателя Христо Калчев.

Той е първият поред от прочутата му гангстерска сага за българската съвременност. Художествената измислица има почти документално внушение.

— Трябва да спрем руснаците — каза Вълка след дълга пауза. „Не можем да ги спрем!“, мислеше трескаво той, загледан в смълчаните лица пред себе си. „Не само ще проникнат тук, а ще ни изтребят като плъхове...“

— Как? — брат му Жорж прекъсна мислите му.

— Нерон търси контакти — каза Дебелия на стари другари в просторната си спалня, където лежеше с едновременна атака на бъбреци и подагра. — Вълкът не е толкова голям дявол, колкото си мислех.

Три души бяха насядали около маса в другия край на спалнята. Все стари съратници от апарата на ЦК на БКП, проверили и доказали близостта си за половин век управление.

В края на първата книга е прострелян Нерон Вълка. Във втората по поръчка на брат му Калигула Бесния наемен убиец от спецчастите на тоталитарните секретни служби убива Дебелия. Бившият министър-председател на

страната е „Пентхаус“ — бос на местната разведка на КГБ. За финал загива и Калигула Бесния — брат на Нерон Вълка. Според творбата на Христо Калчев в България предстои падане от власт на социалистическото правителство на Жан Виденов и въвеждане на военно положение.

Гангстерската поредица на Христо Калчев напипва истината. В романа обаче групировката ВИС не е онази, която предполагаме, напротив — тя играе ролята на „необходимото зло“. „Злото“ наподобява откровението на убития кръстник — Иво Карамански, за симпатичния, но измислен и необходим образ на мафията.

Ала какво общо имат книгите и действителната империя ВИС? И защо да търсим връзките между тях?

В сагата на Христо Калчев образът на Нерон Вълка е почерпен от Васил Илиев — легендарния основател и шеф на октопода ВИС. Калигула Бесния е аналог на брат му — Георги. „Дебелият“ и „Пентхаус“ се асоциират с бившия министър-председател Андрей Луканов. Останалите герои присъстват чрез истинските си имена — родни министри и депутати, бизнесмени като Илия Павлов, висши ченгета, мутри от всякакъв тип и калибър. От реалността са взети прототипите на диамантения и кагебистки руски крал Семерди, на фаталната красавица Оливия, на руския гангстер Япончик...

За писателя тези и други подобни личности изграждат тъканта на властта в България. Прав е: Криминалната действителност е с политическа подкваса, политиката има и криминални корени.

Най-съществени са обаче детайлите! Например във фирмените регистри на нашите съдилища може да се открие дори „брилянтния Семерди“ — човек с такава фамилия е бил регистриран навремето като съдружник във фирма на бившия царски ковчезник ексдепутат и много едър бизнесмен Максим Димов.

Разбира се, съпадението може да звучи случайно, **НО ПИСАТЕЛЯТ** май го е търсим преднамерено.

Защо са важни детайлите? При толкова много точни факти „Епопеята за ВИС“ се превръща в легенда, сякаш откърмена от самия живот. Тази писателска измислица придобива истински живот, независимо от създателя си. Така е дори за онези анализатори от чужди разведки, които със сигурност са я прочели и разнищили до последната запетайка.

Според гангстерската сага първата борческа бригада по волята на съдбата и основателите ѝ прераства в огромен за мащабите на България търговски, промишлен и финансов конгломерат — независим от Москва, воюващ с Москва. Концерн, който може да произведе „истинска независимост на страната“.

Ето я легитимацията на „ВИС“, включително чрез родния бестселър, прочетен и в чуждите посолства. Онази легитимация, която не успя да ги направи приемливи в международен мащаб, но трябваше да спомогне да се осигури търпимостта към групировката на онези потенциални външни господари на страната, ухажвани от нашенския елит.

* * *

Четвъртият мотив за убийството на Васил Илиев изрече тогавашният вътрешен министър Любомир Начев. Петролът — дългове за 34 млн. долара!

Спор няма — повече от убедителен е. Само нефтоаферата със заема на Световната банка глътна 7 трупа, банкрутира една банка, закопа друга, омете до дъно огромен държавен фонд, запали четири къщи и стада автомобили. Точно по нея първият взрив в страната отнесе първият си живот. В края на 1991 г. избухна мерцедес в софийския квартал „Владая“, остави руини от гаража и вилата и почти без следа унищожил външнотърговския директор на „Техностройинженеринг“.

„... Господа, Нерон удари балтията на конкуренцията и брутално иззе петролния бизнес — започна Дебелият на извънредно заседание на «Пентхаус». — Ако Нерон продължи още само три месеца да дои югоембаргото, ще стане толкова силен, че ще бъде трудно да го спрем. Той печели по 20 милиона дойче марки при еднократно използване на тировете. Този превоз се извършва между два и три пъти в седмицата. С тези пари става независим. Утре тези милиони ще се превърнат във власт и с нас е свършено“.

Така пише в романа си Христо Калчев. Такава е една от хипотезите за разстрела на Васил Илиев — интереси в доставките на нефтопродукти. Полицията ги нарича „конкурентни“.

„Тайните на големите играчи“ — Григор Лилов, книга първа 2006

г.

КОЗА НОСТРА — КОЗА БУЛГАРИКУС?

„Ние всички сме хора, които не искат да бъдат глупаци, които не искат да бъдат кукли на конци, дърпани от хора, стоящи по-високо.

... Може би вашите внуци ще бъдат новите господари тук. Те могат да бъдат като другите — тяхното място и сигурност са извоювани благодарение на нашата смелост.

Сега аз имам внуци и се надявам, че техните деца един ден, кой знае, може да станат губернатори, президенти. В Америка няма невъзможни неща. Но с годините ние трябва да се развиваме.

Мина времето на револверите, убийствата и кланетата. *Somna* Коза Ностра — това са наши лични работи. Ние ще уреждаме своя свят за себе си, защото той е наш свят, Коза Ностра, наша работа.“

Това е откъс от романа „Кръстника“ на Марио Пузо.

Такава е речта на „Капо ди тути капи“ дон Корлеоне, когато сключва примирие с другите босове на мафията в Америка.

Ретроспекцията на писателя от далечното минало на онзи задокеански край е повече от актуална за България — сега!

Защото нейният днешен свят не е „наш“, а бе замислен, наложен и осъществен като „техен“!

Защото българският свят е светът на големите бандити от криминалното подземие, на големите негодници в мръсните игри с политиката на големите собственици на тайнствените многомилionни пари...

Това е светът на господарите ни!

Това е територията на „коза булгарикус — коза ностра“. Територията на „тяхната си работа“!

В този днешен свят на днешната България — светът на големите играчи със съдбата ѝ, има видни глупци, които си остават куклите на конци, дърпани от господарите им. Има ги и скритите господари, подръпващи конците на своите кукли...

Родната мафия се оказа чудовище, което изяждайки България, в крайна сметка изяжда и самата себе си.

Защото съдбите на „големите играчи“ се прекършваха, а заедно с това и парите им се стопяваха. Те уреждаха своя — българския свят за себе си, докато накрая го превърнаха в най-чуждия за тях самите.

Толкова чужд, че рано или късно ги изпращаше „да гушнат розите“ според крилатата фраза на мутрите! Независимо дали „прегръдката“ бе на Андрей Луканов, Емил Кюлев, Илия Павлов, или пък е на Кръстника Карамански, братята висаджии Илиеви, Доктора, Самоковеца, Фатик, сикаджиите...

В този „техен“, но всъщност наш свят децата и внуците им няма да могат да наследят позициите на нашите господари — като господари на нашите деца. Със сигурност! Но вероятно ще „наследят“ куршумите, пронизали бащите им!

Но може би пък има възможни неща за българския свят на „коза булгарикус“. Може би вместо в предмет на документални разследвания за днешното време, каквато е тази книга, той може да се превърне в обект на романи за тъмното минало...

Защото ако в 21-ви век една България — цялата, от край до край си остава „Коза Ностра“, то Европа, истинският свят ще трябва и ще успеят да я променят — не като „наша“, а без кавички — като истинска работа.

Григор Лиров

Издание:

Христо Калчев. Вълчи капан I

Българска, първо издание

Редактор: Владо Даверов

Коректор: Катерина Георгиева

Художествено оформление: Слави Иванова

Предпечатна подготовка: ИК „Световит“

Издателска къща „Световит“, 2006

Печат: „Полипринт“ АД, Враца

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.